
רימון
טיולים
על קצה המזלג...
תקצר היריעה במודעה זו
מלפרט את כל הטיולים
ש"רימון טיולים" מציעה לכם.
אך, אנו מגישים לכם,
על קצה המזלג
מספר טיולים לדוגמא.
עולם ומלואו
המזרח הרחוק
34 יום
דלהי, פאטיפור סיקרי, אגרא, ואראנסי, שייט על הגנגס, קטמנדו, בנגקוק, פטאייה, הונג קונג, מנילה, קיוטו, נארה, טובה, איזה גיינגו, האקונה
תאריכי יציאה: 17.9, 1.10, 8.10, 15.10, 22.10, 5.11
ניחוח הבלקן
יוגוסלביה, הונגריה ואוסטריה
15 או 17 יום
וינה, זאגרב, אגם בלד, מערות פוסטוינה, רייקה, פארק ואגמי פליטביצה, זאדר, ספליט, דוברובניק, טיטוגרד, בלגרד, סנטנדרה, אסטרגום, סנטנדרה.
תאריכי יציאה: 9.8, 16.8, 23.8, 30.8, 6.9, 13.9, 20.9, 4.10
נופים וערים באיבריה
ספרד ופורטוגל -
כולל גיברלטר
16 או 18 יום
מדריד, טולדו, ברצלונה, אליקנטה, גרנדה, קוסטה דל סול, גיברלטר, קורדובה, סביליה, ליסבון, סינטרה, קשקייש, אשטוריל.
תאריכי יציאה: 16 יום: 18.8, 1.9, 15.9
18 יום: 27.9, 4.10, 11.10, 18.10.
סקוטלנד האמיתית
אנגליה וסקוטלנד
14 יום
טיול חובה למי שטרם היה
לונדון, אזור האגמים, גלזגו, אגם לומונד, האי סקיי, אגם נס, ניוטונמור, מסלול הוויסקי, פרט, סנט אנדריוז, אדינבורו, יורק, לונדון.
תאריכי יציאה: 10.8, 24.8.
החלום האמריקאי
ארה"ב מחוף אל חוף
30 יום
ניו יורק, פילדלפיה, וושינגטון, מפלי הניאגרה, טורונטו, שיקאגו, ג'קסון, ילוסטון פארק, סאלט לייק סיטי, ברייס קניון, ציון פארק, לאס וגאס, סאן פרנציסקו, "ידרך 17 המיליון", כרמל, מונטריי, מצודת הרסט, סולוונג, לוס אנג'לס, דיסנילנד, ניו אורלינס, אורלנדו, עולם העתיד־אפקוט, מיאמי, ניו יורק.
תאריכי יציאה: 3.8, 24.8, 7.9, 21.9.
החוויה האמריקאית
ארה"ב וקנדה
30 יום
ניו יורק, פילדלפיה, וושינגטון, מפלי הניאגרה, טורונטו, ונקובר, ויקטוריה, סאן פרנציסקו, "דרך 17 המיליון", כרמל, מונטריי, מצודת הרסט, סולוונג, לוס אנג'לס, יוניברסל סטודיוז, לאס וגאס, ציון פארק, ברייס קניון, סאלט לייק סיטי, ג'קסון, ילוסטון פארק, ג'קסון, אורלנדו, עולם העתיד־אפקוט, דיסני וורלד, ניו יורק.
תאריכי יציאה: 5.8, 19.8, 9.9, 22.9.
מלווה טוב הופך טיול
לחוויה בלתי נשכחת
ב"רימון טיולים" המדריכים נבחרים בקפידה רבה. הם חברותיים ידידותיים ומעל לכל, נכונים לעזור ולדאוג לכל מטייל באופן אישי, מכתבי התודה החוזרים ל"רימון" הם העדות הטובה ביותר של אלפי מטיילים מרוצים.
קבלו חוברת במשרדי הנסיעות
למתודכם, הפיקה "רימון טיולים" חוברת צבעונית מהודרת עם פירוט מלא של טיולי קיץ 87'.
תוכלו לקבלה חינם במשרדי הנסיעות.
רימון טיולים 87
טיול בחו"ל, אינו מתחיל
בשדה התעופה
ב"רימון טיולים", הטיול בחו"ל מתחיל בעבודה קשה של צוות "רימון" חודשים רבים לפני, בבחירה מדוקדקת של המסלול, המדריך, ההסעות ובתי המלון, החשובים כולם להצלחת הטיול.
מסלול טיול טוב הוא כמו
קוקטייל טוב
לקוקטייל טוב, לא די במרכיבים הנכונים. צריך לדעת את האיזון העדין בין המרכיבים ואת סוד הערבוב הנכון. כך זה גם בטיול מאורגן לחו"ל. אין זה מספיק להכין רשימת ערים ואתרים. החכמה היא למצוא את האיזון הנכון בין: ערים, אתרים ונופים. תרבות ואמנות, בתי מלון והסעות, ואפילו העיתוי, המקום והזמן הפנוי לקניות...
ברימון טיולים יש על מי
לסמוך!
"אתך לאורך כל הדרך" אינה רק סיסמא ב"רימון". אלא, דרך חשיבה, וביטוי לסגנון של יחס אישי. בראש "רימון טיולים" עומד רמון קרשנר המוכר היטב בקרב סוכני הנסיעות, כמומחה מן השורה הראשונה, היודע ל"ערבב" בשבילכם את ה"קוקטייל" הטוב והמתנה ביותר של טיול לחו"ל ולתת לכם את התמורה הטובה ביותר לכספכם!
אנו משתדלים יותר, כי ב"רימון טיולים" רוצים לראות אותך גם בטיול הבא.

ברוריה ביגמן

כמה סינים יש בת"א?

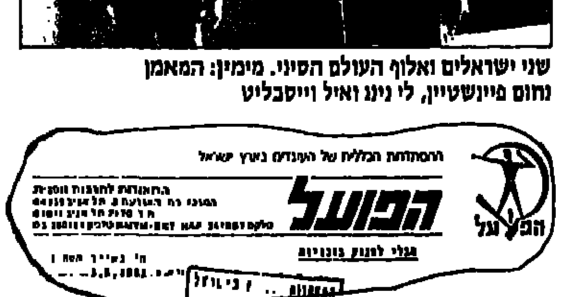
קשרי ידידות מיוחדים במינם נרקמו במהלך תחרויות ההתעמלות באוניברסיאדה בזאגרב, בין הישראלי איל וייסבליט (דורג 46 מ־77), מאמנו נחום פיינשטיין ואלוף העולם הסיני לי ניננ.
מאמנו של נינג ניהל שיחות ארוכות עם פיינשטיין ולא הסתיר את שנאת הסינים לבריה"מ. אך מה עניין אותו במיוחד: כמה סינים חיים בת"א ?
שני המאמנים החליפו תשורות – הסיני העניק לישראלי סיכה ומדליה, בה תחריט של חומת סין. פיינשטיין העניק לעמיתו את סמל ירושלים. אח"כ הצטלמו "בכל הפוזות האפשריות".
וייסבליט שהקדים מתעמלים מצרפת, דנמרק, פינלנד, אוסטרליה, אוסטריה, יוגוסלאוויה ובריטניה, זכה ל"פינוקים" דווקא מהשופטים הסובייטים. בשני תרגילים הם העניקו לו ציונים גבוהים: ליאוניד ארקיוב, יו"ר ההתעמלות במשרד הספורט בבריה"מ העניק לאיל 9.2 נקבילים. אנדריי רדיונינקה 9.4 בסוס־סמוכות. הם כנראה מצפים שהמאמן־שופט הישראלי פיינשטיין (יליד בריה"מ) יגמול להם באליפות העולם, באוקטובר ברוטרדאם.

שני ישראלים ואלוף העולם הסיני. מימין: המאמן נחום פיינשטיין, לי נינג ואיל וייסבליט

□ ■ □

מיסטר מכבי וחבר הפועל

הרבה פנים וכובעים לאריק דרוקמן, בעולם האיגרוף הישראלי. הוא יו"ר פה, יו"ר שם. איש פעיל. אוהב לכתוב מכתבים. וכך, באותו יום (3.5.87) ועל אותו נייר מכתבים (של מרכז הפועל), כתב שני מכתבים ליו"ר ועדת האיגרוף בהתאחדות לספורט, שמשון עמשלם, וחתם עליהם בשמו.
הכל טוב ויפה, אילמלא עשה אריק חתיכת היסטוריה בספורט הישראלי. וכל כך למה? – הנה ראו ושפטו בעצמכם.
על מכתב אחד, שבו בקשה לזרז הרשמתה של קבוצת מתאגרפים להתאחדות לספורט – שות, מאיים הכותב לפנות לערכאות, ובסעיף 9 למכתבו הוא גם מוסיף: "ראה הוזהרת" וכך, ש א', במקור), מצאנו את החתימה כדלהלן: "אריק דרוקמן, יו"ר מכבי נשר עוריה".
המכתב השני, שהגיע אותו יום לעמשלם, מדבר על אליפות ישראל לנוער באיגרוף ואחרי שלה איגרוף קיים סימן שאלה. הכותב אינו משוכנע, כנראה, שאכן תהיה זו אליפות ישראל לנער באיגרוף). המתלונן מבקש פרטים רבים על האליפות וכו', ואם לא ייעשה הדבר ישקול, הכותב, פנייה לבית־המשפט ובקשה לצוות על אי־קיום האליפות. על החתום: "אריק דרוקמן, יו"ר ענף האיגרוף במרכז 'הפועל'".
איזה ספורט אציל יש לנו ואיזה עסקן רב פעלים הוא אריק דרוקמן. מכתב אחד (על נייר מכתבים של הפועל) בשם מכבי נשר עוריה; ומכתב אחר - בשם הפועל. קרימה מכ־הפועל.

הסתדרות הכללית של העובדים בארץ ישראל
הפועל
עלי לנוע בגבורה

מכבוד וכו'
אריק דרוקמן
יו"ר מכבי נשר עוריה

מכבוד וכו'
אריק דרוקמן
יו"ר ענף האיגרוף
במרכז "הפועל"

2 חתימות על נייר המכתבים של הפועל

■ □ ■

שיא – לספר השיאים של גינס

הקופצים למרחק סיגל גונן ויואב שרון ייכנסו בוודאי לספר השיאים של גינס, בעקבות התחרות הבין־ארצית לפני שבועיים בסוונסי, וולס.
באותה תחרות היה הישגו הטוב ביותר של שרון – חייל, 20, מהפועל ירושלים – 6.00 מטר. כשעה לאחר קפיצתו ניתרה סיגל גונן ל־6.27 מטר.
סטטיסטיקנים באתלטיקה אינם זוכרים מקרה דומה בהיסטורית "מלכת הספורט" שאשה קפצה לרוחק, יותר מגבר בן־ארצה באותה תחרות בין־ארצית.

סיגל גונן במטבח. הסטוריה בבור הקפיצות
(צילם: עדי אבישי)

□ ■ □

הבן הציל את כבוד המשפחה

טניס טוב יש לא רק בווימבלדון. ב"נפשונית" בחולון מעניקים כדורסלני עבר והווה שעות רבות של הנאה מטניס טוב. פעמיים בשבוע מלהטטים שם עם מחבט כוכבי העבר צבי לובצקי (חרף פציעה בגב), גדעון טרייטג, משה ("מכטי") מאור ובעל נפשונית, אלי קושניר. הדור הצעיר של הכדורסלנים מיוצג ע"י ישראל אלימלך, מנהל כיה"ס לכדורסל במקום, מוטי דניאל, עופר יעקובי, אבי מאור ודורון ג'מצ'י.
את הליפתן בתצוגת הראווה מעניקים ככר שבועיים אלי קושניר וישראל אלימלך. קושניר בטוח ביכולתו, משוכנע שבאפשרותו לנצח את "המלך" של חולון. במשחק הראשון 6–3 לישראל. בגומלין 5–5 ו־40–40 במשחקון האחרון. רגע לפני ההכרעה הודיע קושניר על פרישה עקב פציעה. המשחק הופסק ונקבעה התמודדות שלישית. כאן הוליך אלימלך 2–0 ואז נקע קושניר את רגלו ופרש. את מקומו מילא בנו, זיו, כדורידן הנבחרת, ששמר על כבוד המשפחה וניצח 6–4. עתה מחכה אלימלך לאבא קושניר, שהציג כושר משחק מעולה אך התקשה לעמוד בקצב המטורף של יריבו.

ישראל אלימלך – "מלך" גם בטניס (צילם: הנס אנגלסמן)

מודעות: גילה שניידר, חיליק עמיר טל': (03)439442

עורך: אלכס דורון
עריכה: טובי פולק
עריכה גרפית: שפי דגן
צלם: עדי אבישי
עורך מדור הספורט: אבי בטלהיים

בשער

המוסקטרים שלנו ב"מבצע הודו". משמאל: מנסדורף, גליקשטיין ובלום. (צילם: גרי אברמוביץ')

מה בגליון

גבע וחברתו, טל: "היא זו שסובלת יותר מכל"

בחור עם ראש

נקודת האופק של גבע מרקוס נגמרת בדיוק במקום שנגמרת פתח־תקוה. כרגע טוב לו ב"מלבס" ■ אם גיורא שפיגל, שמכיר אותו היטב יביע רצון לרכוש אותו למכבי ת"א – "זו תהיה מחמאה גדולה בשבילי, אבל כרגע אין לי רצון לעזוב את פ"ת" ■ תודות לרצון העז שלו, נפתחת לפניו כל מטרה שאליה הוא שואף ■ המאמן גרנט, שאחראי יותר מכל להתקדמותו המרשימה בעונה האחרונה: "מוכשר לשחק בכל התפקידים. בעל משחק ראש מצוין. אם ישפר שליטתו בכדור וישקיע יותר – יגיע רחוק"

אלי קמיר

לגבע מרקוס עוד אין גביע בארון. כמה אנשים שראו אותו העונה, מוכנים להישבע שרק הסמל שהיה על החזה – הפריע לו לקבל גביע. גיורא שפיגל מסכים איתם. הוא אמנם לא מוכיר את הבעיה כאילו רק שם האגודה מפריע לגבע – אבל בשביל גיורא שפיגל, גבע מרקוס הוא תגלית העונה.

חלוץ. סליחה, קשר. נכון, במקור הוא חלוץ. 15 משחקים שיחק לצידם של ניר לוין ומני בסון. שמונה משחקים נוספים עשה את העבודה ליד אלון חזן, במערך הקישור. ארבע פעמים החליף את איתן בורגיוק בעמדת הבלם האחורי ובעוד שלושה משחקים, גם למד עד כמה קשה עבודתו של ניר אלון ככלם קרמי. בסך הכל 30 מחזורים.

לפני הליגה, במשחקי גביע הטוטו, תופקד גם כמגן ימני. רק רוני ג'רבי יכול היה לישון בשקט בלי לדמיין איך ניראת האפודה שלו על גבע מרקוס. "דווקא היה איזה אימון אחד, שחסר שוער ואני הוצבתי בין הקורות", ממהר גבע לתקן. הוא הגיע להפועל פ"ת מהפועל מחנה־יהודה – המכלה כיום בליגה החמישית (ג').

במכבי ראו בזה בגידה

בן 22. את הצעדים הראשונים עשה דווקא על הדשא של מכבי ת"א, אך כשביקשו מהילדים למלא טפסים לכרטיסי הליגה, הוא כבר בעט בכדורים של מכבי פתח־תקוה. גם שם לא התתים את ההורים על טופס לליגה. אביו, שהיה חבר הנהלה בקבוצה הפתח־תקואית, לא נטל חלק במילוי הפרטים על הטופס של בנו והזאטוט על דעת עצמו ובכתב ידו, עשה זאת ונרשם בהתאחדות לכדורגל כשחקן בקבוצת הילדים של מכבי פתח־תקוה.

"תחילה העלו אותי לשחק עם ילדים מבוגרים ממני. במשך הזמן, הוחזרתי לשחק עם בני גילי ועד מהרה למדתי שבמכבי פתח־תקוה אני פשוט לא מסוגל להתקדם".

מתברר, שהחלטות מהירות למד גבע לקבל כבר בגיל צעיר. עד מהרה שמעו קברניטי אגודתו שיש בכוונתו לשחק כררבי של פתח־תקוה – כשחולצה אדומה לגופו. במכבי לא אהבו את זה. קודם כל, כי זה טוב. שנית, ואולי החשוב מכל, ראו במעשהו של בן למשפחת מכבים ותיקה, הרוצה אי פעם ליהנות מכספי הפועל, כבגידה על כל משמעותה של המלה.

בית המשפט נקרא להכריע בין הניצים. שנה וחצי לקח לאנשי מכבי להבין כי חתימה של קטין לא תשמש להם ראיה מספקת ונתנו לו את השיחרור המיוחל. "התחלתי לשחק בהפועל פ"ת, כשהייתי בגיל נערים. למעשה, גם בתקופה שהייתי בהסגר, לקח אותי אברהם גרנט, שאימן את קבוצת הילדים, תחת חסותו ושיתף אותי בכל האימונים ומשחקי האימון". את הרומן שלו עם קבוצת הבוגרים, החל גבע כשהקבוצה שיחקה בליגה הארצית. אז, נטל אמנם חלק באימוני הקבוצה, אולם הקהל הפתח תקוואי לא זכה לראותו מתנועע גם לצלילי שריקותם של השופטים.

בסוף אותה שנה, הגיעו דרור וגיורא. השניים רצו בגבע. אולי לא מספיק, אבל רצו. "מיד כשספיגל וכר־נור הגיעו לקבוצה אני התגייסתי לצה"ל. בצבא, שובצתי לחיל קרבי ולא היתה שום אפשרות שאגיע לאימונים". כרטיס השחקן שלו הועבר למחנה יהודה. שם, יכול היה להרשות לעצמו הסקורר הצעיר לשרת שנה בלבנון, להגיע אחת לכמה שבתות – ובאלה שאכן הגיע, להרים גם כמה רשתות.

זיוף בטופס־העברה

"בצבא הייתי בתפקיד פיקודי. למרות שהגעתי לעיתים רחוקות, הייתי מסיים כל עונה בממוצע של עשרה שערים. בעונה האחרונה, הסתכסכתי איתם – כי הם לא היו רציניים. אברהם גרנט סידר לי לחזור להפועל פתח־תקוה ודרור וגיורא, קיבלו את זה בברכה. מחנה־יהודה, לעומת זאת, היתה בסכנת ירידה – ובשום אופן לא היו מוכנים לשחרר אותי. לבסוף שוכנעתי לסיים שם את העונה".

גם בעונה האחרונה, כמעט שלא חזר לקבוצתו, הפועל פתח־תקוה. למעשה, ההסכם עם הפועל מחנה יהודה היה שגבע יעבור אליהם כשחקן מושאל. מישהו, שזהותו לא ברורה עד היום, ראג להעביר את גבע על טופס ההעברה ואף זייף את העברתו. "הם לא הסכימו בשום אופן שאעזוב. כך משכו אותי עד שבוע לפני תחילת הליגה ולבסוף נכנעו ללחצים הרבים שהופעלו עליהם".

טוב, אז גבע מרקוס, הבחור שכל הקשר שלו עם הכדור התבטא בשבתות בהן הגיע לחופשה, נחת סוף־סוף בהפועל פתח־תקוה. "הגעתי להפועל ומצאתי שם עוד 40 שחקנים, שהגיעו לאימונים של תחילת העונה. לא הייתי בטוח שישאירו אותי, אבל חשוב היה לי להיות שלם עם עצמי, על שניסיתי הכל כדי לשחק בלאומית. אפילו ויתרתי על נסיעה לחו"ל עם הפועל מחנה־יהודה". כך, עבר לו ניפוי ועוד ניפוי ושמו של גבע לא כלול היה ברשימה השחורה. ההזמנה למחנה האימון עם הסגל המצומצם כבר היתה מתבקשת.

הפועל פתח־תקוה עשתה צעד אמיץ, כשלקחה את גבע. שחקן, שבא מקבוצה שירדה לליגה החמישית ושבמשך שלוש שנים לא שיחק באופן סדיר – אבל היא לקחה. לקחה והרוויחה. היום, אם מדברים במושגים של נצחון, אז השותפים לו, שותפים מלאים, הם הצמד גרנט־את־שפיגל, שאימנו כבתור.

במשחק הראשון שלו, הורכב גבע כמגן ימני. היה זה שבוע לפני פתיחת הליגה במשחקי גביע הטוטו. מחצית אחת שיחק באגף העורפי, כשפציעה של חברו מני בסון, הזניקה אותו אל מערך החוד. שבוע מאוחר יותר, במשחק הליגה הראשון נגד בית"ר ת"א הניף את ידיו בפעם הראשונה – שער בכורה בלאומית. לא עברו שבעה ימים ולמאזן ההבקעות נוסף עוד שער. הקורבן הפעם – בית"ר נתניה.

גם כשהבקיע גבע שבוע אחר שבוע, לא הרגיש בטוח בהרכב. בשבילו, כל משחק, כל אימון, היה קרב על ההוכחה. מי שמכיר את מאמנו, אברהם גרנט, וראי מבין במה דברים אמורים. כשמדובר בכדורגל, אין אצל אברהם חברים, גם לא כני טיפוחים. הדרך לרכישת אמונו של גרנט, האיש שגידל את גבע עוד כשהיה ילד, כרוכה היתה בליטרים רבים של זיעה.

קרב על ההוכחה

נכון, אצל שפיגל וגרנט, מרקוס היה הכל: חלוץ, קשר, בלם – הכל, על־פי הצרכים. מרקוס מצידו, קיבל תמיד. את השאלות השאיר לליל הסדר.

"אין ספק, שיותר מכל אני אוהב לשחק כחלוץ. ידוע שהתהילה מגיעה תמיד אל אלו שכובשים שערים. אבל היו לי הרבה רגעים יפים, גם בתפקידים אחרים. אני זוכר ששמרתי כררבי הראשון על אייל בגלייבטר וכולם שפכו עלי מחמאות".

קשה לדבר על תכונה דומיננטית אצל גבע. מי־שמכיר אותו, מבחין בניידות רבה, מלווה בחוכמת־משחק שלא מאופיינת אצל מי שעושה את צעדיו הראשונים בקבוצת בוגרים, בליגה נמוכה. משחק הראש שלו מלווה בתיזמון מצוין ונחשב כבר עתה מן המשובחים בארץ. הגנות רבות דאגו בסיבוב השני להעמיד מולו את החסונים שבשחקניהן. קשה לשכוח את שערו מול מכבי נתניה: אלי מחפוד, קשר קבוצתו, הגביה כדור עונשין – וגבע, בהתרוממות מעולה, נגח ממרחק של 12 מטר אל בין חיבורי־הקורות. לבד ממשחק ראש, מיטיב גבע לשחק במה שנקרא "נגיעה אחת בכדור" – סגנון משחק שמאמנים רבים עומלים ארוכות כדי להקנות לשחקניהם.

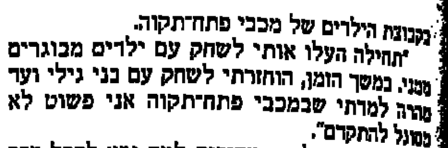
חברים שמכירים את גבע, מעידים גם על כוח רצון עז שפותח לפניו כל מטרה אליה הוא שואף. אברהם גרנט, המאמן שאחראי יותר מכל אחר להצלחתו של מרקוס, מסביר: "גבע שחקן מוכשר מאוד, שלמעשה רק החל השנה את הקריירה שלו. אין ספק שכבר בגיל 18, היה משחק בהפועל פתח־תקוה, אך עם רצון כמו שלו, ישלים את השנים שהחסיר. תמיד היה מוכשר לשחק בכל התפקידים והעובדות מדברות בעד עצמן. לדעתי, בתפקיד בלם הוא יכול להיות מצוין. כרגע, התפקיד שאותו הוא ממלא בהצלחה יתרה, זה בחוד ההתקפה. קשה מאוד לשמור עליו, משחק הראש שלו מצוין, יודע לשחק עם הגב לשער, משקיע הרבה מאוד כוח במשחקו, מתקל היטב ואיננו חושש. לדעתי, גבע צריך לשפר את שליטתו בכדור, את הטכניקה שלו, לדעת לבעוט ברגל שמאל, ובעצם זהו. גבע בחור חיובי ורציני, שאם ימשיך להשקיע – ועתה הוא חייב להשקיע יותר, כי מכירים אותו – יגיע רחוק".

כוח הרצון

בהפועל פתח־תקוה השתלב גבע מהר מאוד. העובדה, שהגיע לקבוצה שאין בה קבוצות כוח והאינטריגות ממנה והלאה, וודאי לא עמדה לו לרועץ. על כר הדשא, הוא נהנה במיוחד לשתף פעולה עם מני בסון ועוז אליה.

"גבע מרקוס לא מסתכל רחוק. בשבילו, הכדורגל זה עדיין משבוע לשבוע, בדיוק כמו שהרגיש כשהגיע לקבוצתו לפני שנה. נבחרת ישראל מהווה מבחינתו שיא שעדיין מסוכן להעלות אותו על דל שפתיים ואלה הם הדברים גם לגבי הופעה בקבוצה באירופה. כרגע טוב לו בהפועל פתח תקוה ונקודת האופק נגמרת אצלו בדיוק במקום שנגמרת פתח־תקוה.'

נו, ואם גיורא, שמכיר אותו היטב, יביע רצון לרכוש אותו למכבי ת"א? – "זו תהיה מחמאה גדולה מאוד בשבילי, אך כרגע אין לי שום רצון לעזוב את הפועל פתח־תקוה. בשום מקום לא יקלטו אותי ויקלו עלי את ההשתלבות כמו בפתח תקוה". ■

התכונות הבולטות של גבע (מימין): כושר ניידות גבוה ומשחק ראש בעל תיזמון מצוין

(צילום: צביקה ישראלי)

אבל אמא מרקוס דווקא אוהדת את נתניה

היה זה אך טבעי שמכל בני משפחת מרקוס, לפחות אחד הבנים יהיה כדורגלן. האב, שלמה (מומי), שיחק בעבר במכבי ושנים רבות היה חבר הנהלה באגודה. כבר מגיל צעיר ליווה האב את שני בניו, איילון וגבע, ועודדם לשחק כדורגל.

לטענת גבע, תמיד רצה אביו בהצלחתו, אך לכל מה שהגיע בסופו של דבר, הגיע בזכות עצמו. "אני זוכר שפעם, בזמן אימון, שמעתי שני אוהדים מדברים עלי. אחד אמר לחברו: 'זה, אם לא ייצא ממנו שחקן, אבא שלו יתאכזב'. מאוד חרה לי לשמוע מלים כאלו". לבד מאביו, גם שאר בני המשפחה מעורים היטב בנעשה בכדורגל בכלל ובקריירת של הכדורגלן שלהם בפרט.

האם, חוה, רכשה לגבע אלבום ובצוותא הם מתייקים כל כתבה ותמונה שמתפרסמת בעיתונים. מבין קבוצות הכדורגל, האם דווקא אוהדת את מכבי נתניה. "העיקר שניצחתי אותה פעמיים", מחייך גבע.

גם אחותו, חדוי, לא מגלה בורות במגרש הירוק. ליבה נתון אמנם לצד השני של הכביש, למכבי, אך במישור הפרט תופסת הצלחתו של האח גבע מקום חשוב. מאי־שם, מעבר לים, מתעניין בדאגה גם אחיו איילון, שלא המשיך בקריירת הכדורגל. גם אצל איילון, כמו רוב בני המשפחה, נתונה האהדה דווקא למכבי פתח־תקוה, אולם הצלחתו של האח חשובה לא פחות.

לבד ממשפחה מאוד מעורבת בעניינים, יש לגבע גם חברה, טל שמה. משבוע לשבוע היא לומדת לאהוב את הכדורגל. לאורך כל השיחה מבקש גבע להזכיר גם את חברתו. "אחרי הכל היא זו שסובלת יותר מכל את היותי שחקן כדורגל".

תצלום כזה לא ניתן כרגע לארגן. משמאל: נחום סטלמך קפטן ישראל בחברת הקפטנים של פקיסטן, איראן והודו – בארנאקולם ב־59'

בחזרה להודו

לאחר 28 שנה, שוב מופיעים ספורטאים ישראלים בהודו ■ אבל מה זוכרים משתתפי המסע ההסטורי ההוא, מ־1959, לקוצ'ין – חוץ מהחום הרב ששרר שם והבעיות שהמארחים הערימו, לעתים ■ ב.ג. באיגרת ברכה בשוב הנבחרת כמנצחת מאליפות מערב אסיה: "הוכחתם לאסיאנים עליונותה של ישראל"

אלי קמיר

כשהספורטאי הישראלי האחרון דרך על אדמת הודו – עמוס מנסדורף עדיין לא נולד. השמות שבחרשות היו אז גיולה מאנדי, נחום סטלמך, רפי לוי ושאר כדורגלני נבחרת ישראל. "אלופי מערב אסיה" כינו אותם. מאז, הודו כבר לא היתה בין מסבירות הפנים לספורטאי ישראל כלשהו.

מוזר. דווקא הפעם ההיא, בדצמבר 1959, השאירה הרבה טעם טוב אצל אלו שחוו אותו מסע לשם. היום, 28 שנים מאוחר יותר, הם עדיין זוכרים את הרגעים היפים ובעיקר את הסיום: גביע טורניר אליפות מערב אסיה, בראש הטבלה כשמאחורי ישראל נשארו איראן, הודו ופקיסטן.

התחזיות התבדו

בדצמבר 59' יצאה נבחרת הכדורגל לארנאקולם, שבחבל קוצ'ין בהודו. המטרה היתה: זכייה בטורניר מרובע שיקנה למנצחת את הכרטיס לאליפות אסיה. המשחק הראשון הפגיש את הנבחרת עם איראן שנחשבה משום מה ליריבה החלשה ביותר מבין השלוש. התחזיות המוקדמות והערכות המומחים לא עזרו במיוחד לנבחרת ישראל, ולאחר תצוגת נפל היא הובסה 3–0.

יותר מאוחר יספר המאמן מאנדי על הרגשתו: "מי שראה את הבחורים לאחר אותו משחק אומלל, כשהם פורשים לקרן זוית ובוכים ואינם סולחים לעצמם על החולשה האיומה שבה נתקפו (שלא באשמתם) – היה יכול להתעורר בעצמו. ואומנם כבר באותם רגעים שלאחר הכשלון בפרימיירה החלשה של ישראל באיצטדיון בארנאקולם, קיבלתי הרגשה שהיתה זו ירידה לצורך עלייה..."

הרגשתו של המאמן הוותיק לא בגדה בו. שלושה ימים לאחר מכן כבש רפי לוי שלושה שערים נגד הודו והחזיר את הצבע לפניהם של הישראלים (1–3). היעד הבא היתה פקיסטן – מדינה שהחרימה את ישראל, ספגה שני שערים מרגלי רפי לוי וסטלמך (0–2).

מבצע השיא

על שערו של האחרון כתב יזהר ברנר, עיתונאי הספורט שליווה את הנבחרת: "עשר דקות לאחר שערו של רפי לוי, חזה הקהל במבצע שיא של כדורגלן, שכל קוצ'ין איננה מפסיקה לדבר עליו, החל מאותה דקה. היה זה סטלמך, שחטף כדור מרגלי הרץ הפקיסטאני חוסן, ממרכז המגרש. הוא התחיל לפרוץ קדימה, בצורה הנהוגה אצלו בעשרות משחקים. עבר במהירות עצומה את כל ההגנה, היטעה את הבלם הפקיסטני, ובהגיעו אל מול השוער שלט שליטה מלאה במצב. העמיד פנים כאילו הוא עומד לבעוט בשמאל, השוער זינק לכיוון ההוא, ואז הוא הכניס את הכדור בפינה הימנית החשופה. הקהל קם על רגליו והריע. זה היה הרגע הדרמטי הגדול".

המשחק הבא (הטורניר נערך בליגה של שני סיבובים) היה שוב מול איראן והפעם נסתיים ב־1–1. את השער לישראל הבקיע אברהם מנצ'ל. הנצחון האחרון על הודו 2–1 ו־2–2 עם פקיסטן, הציבו את ישראל בראש הדירוג, כשעם שלם ממתין בכיליון עיניים לקבל גיבוריו.

נחום סטלמך, קפטן הנבחרת בטורניר בהודו יודע לספר היום על אווירה חברתית מלווה בקבלת פנים לבבית מצד המקומיים: "היתה אז אווירה שיגעון. גרנו על חוף האוקינוס ההודי [illegible] בשיט. התושבים המקומיים קיבלו אותנו [illegible] בכל מקום שהגענו. כשהמטוס שלנו נחת, [illegible] כולנו זרי פרחים". איפרופו האוהדים ההודים: בצילומים שצולמו באיצטדיונים מגודרי [illegible] בקוצ'ין, ניתן לראות אלפי אנשים בלבן: [illegible] מרהיבה ביופיה.

הפגישה עם הקוצ'ינים

גם את הקהילה היהודית פגשו שגרירי [illegible] מישראל. כזאת, התברר היתה שם בכלל לא [illegible] ודאגה להזכיר לכדורגלנים שיש כי שדואג להם [illegible] בקוצ'ין הרחוקה: "פגשנו קהילה גדולה מאד. [illegible] מאוחר חלק גדול מבניה עלה לישראל. ביקרנו [illegible] בבית־הכנסת העתיק שלהם", ניזכר סטלמך.

כמו בכל מסע גם כאן חבויות לא מעט [illegible] שמעלות חיוך: אחת מהן החלה בהודו ונסתיי[מה] חודשים רבים לאחר שוב הנבחרת. מדובר [illegible] ההתאחדות ההודי, סורז', שהיה אחראי [illegible] זמנם של כדורגלני ישראל. במהלך הטורניר [illegible] קשרי ידידות בין הישראלים למארחם. לפני [illegible] ארצה, החליט ג'רי חלדי להציג את נימוסיו [illegible] לפני המארח: "תבוא לישראל, נארח אותך אצלנו", אמר חלדי. המשפט הזה כבר עלה לישראלי [illegible] בחצי שנה של אירוח בביתו. ההודי, למרות שביקר בארץ בחודש אוגוסט החם, התלונן על קור תמידי בביתו של חלדי – ומארחיו נאלצו לרכוש למענו תנור.

החזרה לארץ היתה חגיגה גדולה. ראש ממשלת ישראל, דוד בן גוריון, שלח אגרת ברכה לכדורגלנים ששבו הביתה: "... אני בטוח שאביע לא רק את ריגשותי אני, אלא ריגשות הממשלה כולה וגם רחשי העם בישראל אם אומר לכם – ברוכים המנצחים... היה זה לא רק ניצחון לספורט הישראלי. עליונות משחקכם הפגינה לפני עמי אסיה, עליונותה האיכותית של עם ישראל, ביודעין או שלא ביודעין מילאתם בכבוד ובהצלחה שליחות מדינית רבת־ערך". ■

> ## 70 או 80 דקות
>
> ויכוח מעניין היה לישראלים בענין [illegible] המשחקים. זה, נקבע תחילה ל־35 [illegible] מחצית – כלומר – 70 דקות. המאמן [illegible] התנגד להחלטה זו אולם פניית ישראל [illegible] המארגנת של הטורניר, לא הועילה. [illegible] שחבריה טענו כי בהודו נמשכים משחקי הכדורגל בדרך כלל 80 דקות, ואילו לנוכח החום השורר בקוצ'ין הוחלט לקצר את המשחקים ב־10 דקות.
>
> מאוחר יותר, בהתערבות פ.גוסטא, נשיא התאחדות הכדורגל הכל־הודית, נתרצו המארגנים והוחלט כי המשחקים יימשכו 80 דקות.

הקהל בקוצ'ין, כולם לבושים לבן, בעת נגינת ההימנונים

שם הצופן: הנקודה השלישית

סרג'יו ליברינסקי

DAVIS CUP

ההופעה החשובה ביותר של הודו ב"גביע דייוויס" היתה דווקא במשחק שלא היה – בגמר מול דרום־אפריקה ב־1974. מסיבות פוליטיות והמאבק נגד האפרטהייד, הורתה אז ממשלת הודו לאיגוד הטניס שלה לא להתייצב להתמודדות, שנועדה להתקיים בדרא"פ, למרות שהדרום־אפריקנים הציעו להעתיקה למדינה נייטראלית.

גם הפעם, לקראת ההתמודדות ברבע הגמר מול ישראל, שתחל מחר בניו־דלהי, היססה ממשלת הודו רבות עד שאישרה אירוחו.

השפעה מכרעת לקבלת האור הירוק לאירוח ישראל, היתה לנשיא איגוד הטניס הבינלאומי, פיליפ שאטרייה ולקפטן־שחקן נבחרת הודו, ויג'אי אמריטראג'. ויג'אי, בק־בית אצל ראש ממשלת הודו, גאנדי, אמר לו, שלהודו סיכויים טובים לעבור לחצי הגמר, אם תארח את ההתמודדות עם ישראל. עליה לשלב כה גבוה תביא כבוד לארצם. שאטרייה הבהיר, שסירוב יעלה להודו בהשעייה של שנתיים מהמשחקים.

> **מחר בניו־דלהי תתחיל התמודדות רבע הגמר ב"דייויס" בין הודו לישראל ■ משימה לא קלה – אך בהחלט לא בלתי־אפשרית ■ מה הסיכויים? מי הם ההודים? אילו יתרונות עליהם יש לישראלים ■ נקודת המבט המקצועית ביותר**

עתה הכל מוכן להתמודדות, בסופה יקבע מיהן כוס ארבע הנבחרות הטובות בעולם. אפשרות זאת מצלצלת יפה מאוד באוזנינו – במיוחד כשהיא נהישג יד. זו משימה לא קלה, אף כי בהחלט לא בלתי־אפשרית. שם הצופן שלה: "הנקודה השלישית" – שכן על־פי יחסי הכוחות חמש הנקודות פתוחות לכאן או לכאן.

ייחוס מול איזון

שלמה גליקשטיין, עמוס מנסדורף וגלעד בלום יתמודדו ללא רגשי נחיתות מול ויג'אי אמריטראג', אחיו ענאנד וראמש קרישנן. להודים יתרון הביתיות; לישראל – נבחרת מאוזנת יותר, עם שלושה שחקנים, שמסתגלים למשחקי יחידים וזוגות, מורכבים שונים.

להודו נבחרת עם ייחוס. האחים אמריטראג' כתבו פרק נכבד בהיסטוריה המפוארת של הטניס הבינלאומי. הבכור, ענאנד, 36, השלים השנה מול ארגנטינה 20 שנות הופעה ב"דייוויס" מאז היה בן 16. הוא משתתף רק בזוגות יחד עם ויג'אי או ססשי מנון. כששיחק לראשונה בנבחרת, היה הטניסאי מס. 1 ראמאנטאן קרישנן, אביו של ראמש, כיום מס. 1. זו איפוא שנתו האחרונה של ענאנד בנבחרת.

ויג'אי, 33, בנבחרת מ־1969, הוא גיבור נצחונות הודיים רבים והוא במיטבו ב"דייוויס". בהתמודדות האחרונה נגד ארגנטינה, פיגרה הודו 1–2. מרטין חייטה הארגנטיני החזיק בנקודה למשחק מול ויג'אי – אבל היא לא הספיקה: ויג'אי ניצח 2–6 במערכה החמישית.

בשנים האחרונות הוא עסוק בתעשיית הסרטים בהוליווד ולכן נמנע ממנו להתמסר לטניס. הוא שומר על כושר גופני ולקראת ההתמודדויות ב"דייוויס" מגיע לשיאו. דרוגו הטוב ביותר בעולם היה 16 – ביולי 1980.

אבזכן יחידים

ראמש קרישנן, 26, לא בייש את הפירמה. הוא ואביו, ראמאנאטן, הם אב ובן יחידים, שהגיעו לרבע הגמר בווימבלדון. דירוגו הטוב ביותר היה 23 – בינואר 1985. שומר על דירוג בין 40 הטובים בעולם. אותו "צריכים" לנצח – כי איננו מעניק מתנות.

שלוש הנקודות, להן אנו זקוקים בהתמודדות, יוכלו לבוא ממקורות שונים. נגד צ'כיה ניצח עמוס מנסדורף בשני משחקי היחידים שלו וגליקשטיין ניצח את השחקן מספר 2 של הצ'כים. נגד הודו נקודת הזוגות קורצת לנו. ויג'אי וענאנד מהווים זוג קבוע. נגד ארגנטינה הפסידו מול צמד לא מנוסה ומדי פעם ויג'אי, שחקן זוגות טוב, מעדיף לנוח לקראת משחק היחידים השני שלו. מנסדורף־גליקשטיין, או מנסדורף–בלום, או גליקשטיין–בלום – עשויים להעניק לנו נקודה יקרה במשחק הזוגות.

שחקנינו אינם פוחדים מהדשא. הם דווקא שמחו, כששמעו בצ'כיה שבסיבוב הבא ייאבקו בהודו ולא על חימר בארגנטינה. לעמוס משחק מאוד יעיל על דשא. התקדמותו הבולטת באחרונה היא בחבטות הגשה ויעף. החזרת ההגשה שלו מצויינת, וגם חבטות ההעברה. אם יוכל לשמור על רמה גבוהה, כפי שהציג בקווינס ובווימבלדון, מבלי להיות מושפע ממזג האוויר הקשה הצפוי בדלהי, הוא עשוי לחזור על הישגיו מצ'כיה.

"אישיות כפולה"

לגליקשטיין, כידוע, "אישיות כפולה": בטורנירים רגילים הוא יכול להפסיד לבנצ מרנשטיין, אך ב"דייוויס" מנצח שחקנים מדורגים בין 30 הטובים בעולם. לגליקשטיין מאזן חיובי ביותר נגד הודים: רק הפסד אחד לויג'אי ב־1981. אותה שנה ניצח את קרישנן ברבע הגמר באליפות הפתוחה של קנדה. ב־1982 ניצח את ענאנד וב־1984 גבר פעם שניה על קרישנן.

עם שלמה, ב"דייוויס" – הכל יכול לקרות: נצחון שלישי על קרישנן או ראשון על ויג'אי, או אפילו על שניהם גם יחד. בסך־הכל מה שאנו מצפים ממנו, זו הנקודה השלישית המיוחלת. יש להניח שלשלמה תהיה הפעם מוטיוואציה גבוהה מאי־פעם, נוכח האפשרות לעלות לחצי הגמר היוקרתי.

הנעלם הגדול

גלעד בלום הוא שחקן הזוגות המדורג גבוה מכל הישראלים – ולא במקרה. הוא בעל רפלקסים מהירים, החזרות הגשה טובות ורגש בחבטת יעף. יכול לתרום רבות במשחק זוגות. עדיין בגדר נעלם היא יכולתו ב"דייוויס". האחריות כאן גדולה ושחקנים רבים לא עומדים בה. בבכורה שלו ברולאן־גארוס, התרגש ושיחק מתחת ליכולתו הרגילה. חודש לאחר מכן, בווימבלדון, הציג טניס מצויין ודווקא על דשא.

הופעתו המוצלחת בווימבלדון מעמידה אותו גם כמועמד למשחקי היחידים, במקרה של ירידה בכושרם של שחקנינו הבכירים.

לשחקן הרביעי בנבחרת, רביב ויינרפלד, ניתנת רק הזדמנות לספוג אווירה, כחישול לעתיד. ■

האחים ענאנד ויג'אי אמריטראג': פרק מפואר בהסטוריה של הטניס ההודי

כך ריגלתי אחרי ההודים

שלמה צורף, מאמן נבחרת הטניס ל"גביע דייויס", בראיון ערב ההתמודדות בניו־דלהי: "אספנו כמעט את כל הנתונים עליהם, עקבנו אחר משחקיהם, ניהלנו רישומים מדוייקים – ועל פי זה התכוננו. אבל הגורם המכריע ביותר יהיה מזג האויר בהודו" ■ "באנגליה גילינו שגלעד בלום הוא שחקן דשא מצויין"

סרג'יו ליבדינסקי

שלמה צורף – חודש עם גליקשטיין, מנסדורף ובלום, על הדשא בקווינס ובווימבלדון ולקראת הודו. מתוך התרשמויותיו.

– נתחיל בגלעד בלום. כשבוע הראשון בקווינס לא שיחק טוב. התאמן על חצי מגרש, 20 דקות בלבד. מחמת הגשם התאמן על דשא סינתטי, על מגרשים קשים, לא על דשא. נגד האוסטרלי מרק קרצמן לא ידע איך להוציא את הדשא מהנעליים... החליק ולא מיצה עצמו. בין קווינס לווימבלדון היו שמונה ימים וגלעד ועמוס נרשמו למוקדמות בזוגות לקראת ווימבלדון. מהלך נכון. קיבלו מגרשי אימון, קיימו שלושה משחקים, שנתנו להם הזדמנות להתרגל למישטח. מזג האוויר השתפר. גלעד התאמן שעה כאן, שעה שם, עד שהחל להרגיש טוב על דשא.

תפס את הפרינציפ

יריבו הראשון, פיטר קון – גרמני שניצח את אמריטראז' בקווינס – נכנע לבלום 6–3, 6–3, 6–2. גלעד שיחק כל כך טוב עד שנדמה כאילו נולד על דשא. תחילה התרגש. אך שמר על הגשתו. אח"כ קיבל ביטחון והחל לשחק נפלא. תגובת אמריטראז' לנצחון זה: "אוי ואבוי, הוא יודע לשחק על דשא".

משחקו השני היה נגד שחקן שיודע לשחק על דשא – הקנדי לורנדו ממיכללת פפרדין, בלוס אנג'לס. בעל הגשת־ייעף טובה. לחץ על גלעד וזכה בשתי המערכות הראשונות 6–3, 6–2. גלעד שבר הגשה במשחקון הראשון במערכה השלישית, שבר שוב והוליך 3–0, עד שניצח 6–2, 6–3. אחרי ששבר את ההגשה "תפס את הפרינציפ", ועם הגשתו ביד שמאל, היקשה מאד על החזרותיו של יריבו. הסיום היה מותח. הקנדי הציל 3–4 נקודות למשחק. גלעד היטיב לשחק והוכיח בגרות והבנת משחק.

אח"כ התמודד לראשונה עם מדורג – לאקונט. לא ידע מה לצפות ממנו, אבל בסכ"ה שיחק יפה. פעמיים הצליח הצרפתי לשבור את הגשתו של גלעד: במערכה הראשונה ובשלישית. לגלעד היו 7 נקודות שבירה, אך לא הצליח לממשן. לאקונט נחלץ משבירה בזכות הגשתו העדיפה. לגלעד חסרות זכיות בנקודות החשובות מול שחקני צמרת, אך זה עניין של בטחון עצמי ונסיון.

מהן המסקנות מהופעותיו על דשא?

– חשבנו שהוא שחקן למשטחי חימר. פתאום גילינו שיודע לשחק על דשא. כעת הוא זקוק לזמן, לתחרויות, להכיר שחקנים, להתנסות וללמוד להסתדר לבד, בסבב. יש לו את הכלים לכך.

המהפך הגורלי

ומה עם מנסדורף?

– מעולם לא ראיתיו משחק כל כך טוב, בסיבוב הראשון נגד מאט אנגר בקווינס. אי־אפשר היה לנצחו. החזיר כל הגשה. זכה בכל חבטת העברה. בנקודות השבירה שיחק עם הרבה בטחון. הציג יכולת של שחקן גדול, סולידי, בכל פינות המיגרש. גם נגד וודפורד שיחק היטב וכך גם מול יילן. זה היה משחק גדול. פתאום, במערכה השלישית היכה יילן כמה "ווינרים", שבר הגשה וזכה במשחק. עמוס יכול היה להגיע רחוק בקווינס.

ומה קרה בווימבלדון?

– היה קשה..הגשם, ההמתנה הארוכה, הקשיים באימונים. זה עיצבן את כולם. ההגרלה זימנה לעמוס יריב שאותו יכול היה לנצח גם ביד אחת בלבד. לא נאלץ להתאמץ. נגד לאקונט לא הגיש היטב, אך בהמשך מיצה יכולתו. במערכה הקובעת הגיעו לשובר שוויון, אך לא היתה לו אפשרות לזכות. במערכה השלישית יצא לאקונט מהריכוז. עמוס שבר פעם אחת ופתאום היה המהפך. כי שלקונט נראה טוב במערכה הראשונה והשניה, כך היה עמוס דומיננטי בשלישית. היינו קרובים כל כך למהפך: במשחקון הראשון במערכה החמישית ניתנה לעמוס נקודת שבירה, שהיתה יכולה להיות גורלית לתוצאת המשחק, אך לא הצליח לממשה. בהמשך נכנס לאקונט ל"טרנס" וזכה במערכה 6–3.

חוצפנים וחזקים

ומה ההתרשמות מהזוג מנסדורף־בלום?

– אהה! באמת התרגשתי מהמחזה הזה כשבני 'הילדים' שיחקו זוגות בווימבלדון. לפני כשבע שנים לקחתי אותם לראות את גליקשטיין מנצח את רמירז. עמוס היה בן 12 וגלעד 11. עכשיו, הם הנה על המגרש וילדים ממרכז הטניס ברמת השרון, צופים בהם. אולי בעוד שמונה שנים יגיע תורם של אלה.

עמוס וגלעד בלום אינם משחקים זוגות כמו שנים אחרות. אך הם מכירים היטב זה את זה ובכך חשיבות העניין בזוגות. שיחקו די טוב, אך נגד המדורגים מספר 2 ואדרנסבורג ואנאקון, גלעד לא שיחק טוב. אותו יום היה שרב והוא התאמן שעתיים ואח"כ התייצב למשחק קצת מטושטש.

לעומתו, עמוס – מקצוען במאה אחוז – היה נפלא. בזכותו סחטו מערכה מהצמד המצויין הנ"ל. עמוס וגלעד חובטים חזק. שניהם חוצפנים, משחקים ללא ריגשי נחיתות. אם יתנו להם לשחק יחד, תוך כמה שנים יגיעו לעשיריה הראשונה בעולם.

לקראת הודו, האינך מודאג שגליקשטיין לא הצליח לעבור את מוקדמות קווינס ווימבלדון?

– כולנו יודעים, ששלמה מגיע לשיאו בדייויס. באנגליה שיחק מצויין, אבל היה חסר מזל. בקווינס הפסיד בסיבוב המכריע נגד בווימבלדון. הוא ניצח בווימבלדון את מרק דיקסון המצויין והפסיד בחמש מערכות ללארי סטפנקי, לאחר שהחמיץ נקודה למשחק. שיחק מצויין. יש לו יכולת פיסיולוגית וטכנית. אך אם ישים הכל ביחד – ראש, כושר גופני וטכניקה – והנה לפנינו טניסאי יוצא מהכלל.

"עניין של אגו"

איך התרשמת מהצעירים, רביב וידנפלד ובועז מרנשטיין?

– שניהם טובים. כרגע רביב טוב יותר על מגרשים קשים, אבל לך תדע מה יהיה על דשא. הייתי שמח מאוד לקחתם להודו, אך לא רצינו להחליש את הנבחרת הצעירה לגביע ואלריו.

עמית נאור, מדורג 270 בעולם. מדוע איננו בנבחרת?

– מקצועית, הוא צריך לומר תודה, על שאין מצרפים אותו לנבחרת. עתה יוכל להיכנס ישר לתחרויות "האתגר", במקום להתאמן איתנו על מישטח, שעליו קשה לו לשחק. חבל שלקח קשה את ההחלטה, אבל זה עניין של אגו. מגיע לו להיות בנבחרת. חבל שהעניין לא טופל בצורה יותר מכובדת.

בקווינס ובווימבלדון היתה הזדמנות לרגל אחר ההודים ויג'אי אמריטראג' וקרישנן. איך התרשמת מהם?

– ההודים מומחים לדשא. ניתחתי את חבטותיהם, אספתי נתונים לאן מכוונים הגשותיהם, לאן חבטות ההעברה, מה אוהבים, מה לא. זה מעניק לנו יתרון מסויים, כי באימונים התכוננו במיוחד כדי לשחק נגדם. הם יידעו, שבמצב של שיוויון, לאן עליהם לחבוט הגשה, איך לנהוג בנקודת שבירה. על כל מישטח אחר היה לנו יותר קל, אבל על דשא ובביתם, יהיה קשה מאוד. חשובה איפוא ההתאקלמות לתנאים בהודו – להום, ללחות הגבוהים. זה עלול להכריע את גורל ההתמודדות. ■

כן, אנו מקווים, מגיע שלמה גליקשטיין להתמודדות עם ההודים ■ הפעם איננו ה"קשיש והוותיק ביותר" ליד הרשת. יריבינו מנוסים יותר ■ בכל זאת מציין "שחקן הנשמה", הגדול שלנו עשר שנים ב"גביע דייויס"

סרג'יו ליבדינסקי

הפעם, שלמה גליקשטיין איננו השחקן הוותיק והמנוסה מכל משתתפי התמודדות רבע הגמר ב"גביע דייויס" של ישראל. מחר בניו־דלהי יהיו "קשישים" ממנו.

שלמה בקושי ידע מהו גביע דיויס כאשר האחים אמריטראג', אנאנד ב־1968 וויג'אי ב־1969 הופיעו לראשונה בנבחרת הודו. אבל בכל זאת, 10 שנים נבחרת הדיוויס של ישראל "לא הולכות ברגל" – ובמיוחד כשבמסגרת זו, גליקשטיין תמיד ידע למצות עצמו.

ב־1979, בן 21 וללא נסיון בינלאומי, היה שלמה על סף נצחון על האוסטרי האנס קארי, מהטובים באירופה. לשיאו הגיע ב־1981 כשניצח ברמת השרון את ההונגרי באלאש טארוצי 7–9, 6–1, 6–3, 6–1, אז מדורג 16 בעולם.

נצחון זה מהווה ציון דרך חשוב בקריירה של גליקשטיין. אז נוכח לדעת שביכולתו להתברג בצמרת הטניס העולמית ואותה שנה סיים במקום ה־33.

נסיגה בדירוג

שלמה הוא "שחקן נשמה". חייב להיות מעורב ריגשית כדי להפיק את המקסימום מיכולתו. במרוצת השנים, מחמת שובע, הפסיק להיות רעב לנצחונות – והחלה נסיגה תלולה בדירוגו העולמי. לא ביכולתו. שלמה שומר על כושר גופני מצויין ואיכות חבטותיו, ברמה גבוהה.

בספטמבר 1985 "מתח" את ג'ון מקנרו ל־5 מערכות באליפות הפתוחה של ארה"ב וסחט מערכה מלנדל בסיבוב השלישי בווימבלדון. לא כל אחד מסוגל לכך מול אחד השחקנים הטובים בעולם. דרוש "משהו" יותר מלהיות טניסאי טוב, ולשלמה יש "משהו" זה.

1986 היתה מבחינתו דלת הישגים. עבר אמנם שש פעמים את המוקדמות בטורנירי "הפרס הגדול" אך רק פעמיים עבר סיבוב אחד בתחרות עצמה – ברמת השרון וביוהנסבורג. שתיהן, לקראת סוף השנה. אבל בגביע דיוויס היה "גדול": 2 נקודות וחצי (נצחון בזוגות) נגד הולנד ושתי נקודות דראמטיות נגד שווייץ. נצחונות מול מדורגים 200 מקומות מעליו.

מהיכן הוא שואב את ההשראה להשגים מרשימים ב"דיוויס"? – אפשר להשוותו, דרך הגזמה, לחריצות ולגבורה שכולנו מגלים בימי קרב – ולאישות, אוזלת יד ועצלנות, בימים רגילים.

התיסכול וההפתעות

לפני ההתמודדות עם צ'כיה, במארס השנה, לא הצליח שלמה לעבור את המוקדמות באף אחד משלושת הטורנירים בהם השתתף. מצב מתסכל לכל שחקן – לא לשלמה. לפני שיצא לפראג, אמר: הכשלון בפרס הגדול, לא יפגע בי במשחקי הדיוויס.

וכך היה.

במשחק הראשון מול מילאן שרייבר, 30 בעולם, הציג גליקשטיין רמת משחק גבוהה מאוד וניצח בדרך הקשה. גם נגד מילוסלאב מצ'יר שיחק היטב אבל הצ'כי המחונן, הוכיח שדירוגו – תשיעי בעולם – לא היה מקרי.

גם הפעם, לפני צאתו להודו, לא הצליח שלמה לעבור את המוקדמות בקווינס ובווימבלדון. פעמים נכשל בסיבוב השלישי, המכריע. בווימבלדון הפסיד ללארי סטפנקי – עליו גבר אשתקד, כדי לעלות לטורניר היוקרתי ביותר. שלמה היה מאוכזב מהתוצאה, לא מיכולתו: "שיחקתי טוב, אבל חוסר מזל בכמה נקודות, בעיקר בנקודה למשחק – פגע בי".

יש לקוות ששלמה מגיע להתמודדות עם הודו כאריה מורעב. כך זה לפחות נראה לנו מרחוק. לא הזדמן לו לקיים משחקים רבים השנה והוא משתוקק לשחק.

הוא מקצוען מנוסה ולכן מקווה שיוכל להתרגל במהירות, לתנאים הקשים – חום ולחות גבוהה – השוררים עתה בהודו.

היכולת להתעלות

ויג'אי אמריטראז' וראמש קרישנן המצויינים, גדלו על דשא, משחקים בביתם לעיני קהל קנאי, שיעודדם כל הדרך. אך עובדות אלו אינן מרתיעות את גליקשטיין. על־פי נסיונו בקרבות רבים בגביע דיוויס, יידע להתעלות כמשחקי חוץ חשובים וההתמודדות עם הודו, מבחינתו, חשובה ביותר.

בספורט, נצחונות אינם מובטחים. אך יש להניח שמול הודו יתן גליקשטיין את הטוב מעצמו. יש לנו קבלות לכך מעברו המפואר. ■

שלמה גליקשטיין ובתו: מקצוען מנוסה, שלבטח יסתגל במהירות לתנאים הקשים (צילום: ראובן קסטרו)

אחד מול אחד

צלם: סרג'יו ליברינסקי

[illegible] נינסדורף

[illegible] (נולד: 20.10.1965 בהמחתשהון), 1.73 מטר, 63 ק"ג. לזרות [illegible] לו ניסיון רב בקוונות על משטחי דשא, משחקו יעיל על [illegible] אלו. משחק הגשת היעף שלו משופר. החזרות ההגשה [illegible] וחבטות העברה לא צפויות – מתקשה להוציא את [illegible] משקלו. אין כמעט נקודות חולשה במשחקו ומסוגל [illegible] עצמו לכל יריב. הרף קונהו – בעל הגשה ראשונה נעילה [illegible] עד סוף מארס השתתף בתשעה טורנירים. ניאפריל עד עכשיו [illegible] בשלושה.

שלמה גליקשטיין

בן 29 (נולד: 6.1.1968 באשקלון), 1.87 מטר, 88 ק"ג. שחקן לכל מישטח בטניס. מסוגל לנהל משחק הגשת־יעף או לחבוט מהקו האחורי. אם לא יוכל להעביר את הכדור לשדה של יריבו, באמצעות חבטות העברה – ישתדל להקדים אותו ליד הרשת. בעל מוטיווציה גבוהה במישחקי גביע דייויס. נחשב לשחקן תחרותי מעולה, אף כי נסוג בדירוגו העולמי לעומת אשתקד ולפני שנתיים. חסרונו: חוסר עוצמה והחלטיות ברגעי הכרעה. עשר שנים ברציפות במסגרת ייצוגית זו.

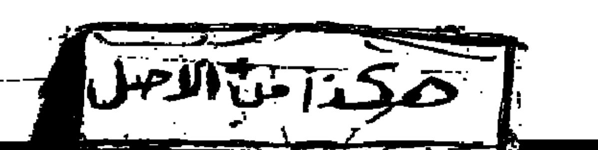
ראמש קרישנאן

בן 26 (נולד: 5.6.1961), 1.70 מטר, 71 ק"ג. שחקן הגשת־יעף עם רגש. מצויין על דשא. הנפת היד לאחור – קצרה, חובט לעומק וקרוב לקוים. בעל סגנון של הגשת־רשת וחבטות העברה חדות. אינו משחק בכוח. דלקת בכף היד הרחיקה אותו זמן־מה מהתחרויות, השנה. הישגים נכבדים בקריירה שלו: זכה אשתקד באליפות הפתוחה של הונגקונג ובדרך ניצח את ג'ימי קונורס, פאט קאש ואנדריאס גומז. הגיע לרבע הגמר בווימבלדון ב־86' וכרבע הגמר בפלאשינג מדו בניו־יורק, ב־1981.

ויג'אי אמריטראג'

בן 33 (נולד: 14.12.53), 1.90 מטר, 72 ק"ג. שחקן הגשת־יעף מעולה. מחפה על אבדן מהירותו עקב הגיל, בראיית־משחק וברוח לחימה. על מישטחי דשא הוא מרגיש כמו בגינה הפרטית שלו – תמיד במיטבו. קל תנועה ועם זאת אגרסיבי. מציג טניס קלאסי, אלגנטי מאד, יוזם. בעל השגים מצויינים במישחקי "גביע דייויס". פעמיים הגיע לרבע הגמר בווימבלדון (ב־73' וב־81') ופעמיים באליפות הפתוחה של ארה"ב (ב־73' וב־74'). בשנים האחרונות אינו מרבה להשתתף בתחרויות.

אלי אוחנה ומאמנו החדש

אלי אוחנה כבר עם "ק.וו. מאכלן" הבלגית, הקבוצה הצנועה, המייצגת את העיר מאלין (מאכלן בפלמית), על הכביש המהיר בריסל – אנטוורפן. אלי מתאמן, אך עדיין לא שיחק, גם לא במבחנים אחדים שזו ערכה השבוע בהולנד. הסיבה – פרוזאית: דלקת בברך. אבל כשיחלים, לבטח יחל אוחנה להפגין את כישוריו. בינתיים הוא זקוק לתקופת התאקלמות – למזג האויר, לחבריו החדשים, למנטאליות שלהם, לסגנון המשחק, לאופי האימונים. בתצלום: אלי (מימין) ומאמן "מאכלן", ההולנדי אד דההאס – מי שהביא לשורותיה מיגוון של שחקנים, במבצע רכש מרשים. אוחנה הוא אחד מהם.

שבוע ספורט

צעצועים

באנגלית קוראים לזה "גאג'טס" – אם תירצו "צעצועים", "שמונצס" – כל מיני אביזרים מוזרים ובעיקר מתוחכמים לחובבי ספורט מכל הסוגים, כדי לעשות להם את החיים יפים יותר מיפים ■ בועז ביסמוט אסף את הפריטים המוזרים הללו, בחן אותם – בעיקר את טיבם ומחיריהם – והנה התוצאות ■ מתאים מאד לקייץ השחון

רק להכות צריך
כמה כייף כשמישהו עושה למענך את העבודה. אתה רק עומד והגולם הזה מכין לך את הכדורים ולך לךא נותר אלא לחבוט. מיתקן חובה לחובבי גולף.
אגב: הכדורים לא ינחתו כמו משוגעים. לחץ על הדוושה שמימין (אל פחד, זה לא יתחיל לנסוע) ואז הכדור ינחת. המיכל מכיל 100 כדורים. המחיר – 250 דולר.

עם גרתים
בפאריס וגם בניו־יורק, שם מוכרים את החידוש הזה מכנים אותו: בגד שחיה לאביב ולקייץ. עדיין אין מתירים להשתמש בו בתחרויות שחיה, אבל בבריכות ציבוריות ואחרות אתם עשויים לראותו. שיהיה לכם לבריאות. בסך־הכל מדובר במידבקות ולא בבד. מחיר התענוג בפאריס: 65 פרנקים, ב"פולי בראוויליאן", ברובע ה־17.

נחת לתחת
לא אחת סיימתם לרכוב על אופניים, שבתם הביתה, בא לכם לשבת בכיסא ו...אבוי, אי אפשר. הכל כואב, תפוס.
למה כל זה קרה? – כי נסעתם בכביש משובש, ששיבש לכם את "מערכת הישיבה השומנית הטבעית" שקיבלתם בחדר הלידה.
הפתרון? – מתחת למושב שבתמונה יש מיתקן פשוט שמאפשר להזיז את הכיסא בצורה הנוחה ביותר, כך שגם אם הדרך איננה סלולה – מצב האחוריים שלכם ישאר תקין.
מחיר התענוג הזה: לא יותר מ־58 דולר.

אור בסל
לחובבי הכדורסל: היה מי שדאג להנעים לכם את שהותכם בסלון. אפשר להתבדר בקליעה לסל, במיתקן שבתוכו גם הנברשת. מחיר ה"מעצוע" הזה: 60 דולר, כולל הנברשת.

הרבה אויר להרבה רוח
גלשן גלים איננו חפץ קל משקל במיוחד – והכוונה כאן לבעיית המשקל, ה"סחיבה" (מה שהיהודים האמריקנים מכנים "שלפ", כלומר נשיאת משאות), מהבית לים.
"קילה" אולי לא חוטפים מזה, אבל פה ושם יחטיף לך איזה עובר אורח חצוף "זבנג" קטן, שאיננו תורם למצב רוח שלך.
עם גלשן הגלים הזה, אפשר לרוץ, אפילו לחבוט באנשים – מכסימום יחושו מין דיגדוג.
מנפחים את הגלשן. עולים עליו ואז מנפחים את החזה, כלומר את האגו – כמו "מלך הגלים". אגב על הגלשן הזה לא חייבים לעמוד, אפשר לגלוש בכריעה. יש רצועות אחיזה. אפשר אפילו לעיין בעתון תוך כדי ה"כיף". המחיר, באירופה: 420 דולר.

למי שלא יודע לספור
או פשוט שכח בעזרת השעון שלפניכם ניתן לעקוב אחר תוצאת משחק טניס. למי שעוד אין שעון אלקטרוני... המחיר בחו"ל – 33 דולר.

גלגל־קל
יש מי שחושב עליכם, חובבי הגלגיליות. לא מאמינים – עובדה: היה כבר מי שטרח והמציא גלגיליות קלות, עשויות מסיבי פחמן. דוהרים איתן, עוקפים את החברים, יש מעט מאד תקלות. אחיזת כביש נוחה.
אפשר לפרק את הגלגלים, אבל רק למטרה אחת – כדי להכניסם ביתר קלות...לתיק. פאנצ'ר בטח שלא יקרה לגלגלים הללו ועל בלאי – אין מה לדבר. הממציאים אומרים כי אלו חסרי־בלאי לחלוטין. עמידים לעד.
מחירן של סופר־הגלגיליות הללו באירופה, אינו נמוך כלל ועיקר – אבל שווה את הכסף, כי זו פשוט השקעה לטווח רחוק: 250 דולר.

להתכופף? – יוק
אנחנו עדיין בגולף. רציתם מחבט שגם חובט וגם מרים את הכדור? – מישאלתכם התמלאה עתה. המיתקן הזה גם מכה וגם מרים את הכדור, בעזרת המירווח העגול שבמרכז. המחיר, באירופה – 55 דולר.

צלילת האימפריה

ל"ניקס" – קבוצת הפאר של הכדורסל בניו־יורק – מיליוני אוהדים בארה"ב וגם בישראל ■ בשנים האחרונות הם עוקבים בדאגה אחר הצלילה החופשית שלה, מצמרת הליגה הטובה בעולם, לתחרות המבישה על המאזן הגרוע בנ.ב.א. ■ נפילה שהלכה והעמיקה, עקב רכישות כושלות, מאמן בלתי מתפשר, מנהל שהימר על הסוסים הלא נכונים, פציעות של כוכבים וקהל שהיפנה עורף ■ התוצאה הקטלנית שבפציעת המלך ברני קינג, האכזבה מהמשיח החדש פאט יואינג ■ מהשבוע שעבר יש לניו־יורק תקווה חדשה – לאחר שמונו מנהל ומאמן חדש

עפר שלח, ניו־יורק

עבור הניו־יורק ניקס היום השמח ביותר של השנה היה ה־18 באפריל. הניקס הפסידו באותו יום בקליוולנד, אבל העונה האומללה הזאת היתה סוף־סוף מאחוריהם. 14 שנים אחרי שהקבוצה המהוללת בה שיחקו וויליס ריד, וולט פרייזר, ביל ברדלי ודייב דבושר – שכולם, יחד עם מאמנם רד הולצמן, מונצחים היום בהיכל התהילה של הכדורסל במסצ'וסטס – זכתה באליפות בפעם השניה תוך שלוש שנים, השלימו יורשיהם עונה שלישית ברציפות בה לא הצליחו להגיע ל־25 ניצחונות. הם ושכניהם שמעבר לנהר, ניו־ג'רסי נטס, סיימו את העונה במרתף הבית המזרחי של הנ.ב.א.

מספר התשובות לשאלה – "מהי הבעיה של הניקס?" – זהה כמעט למספר אוהדיה של הקבוצה מניו־יורק. אנחנו לא ננסה לענות עליה, אלא רק לציין תאריכים מכריעים ונקודות ציון בתהליך נפילתה של מי שהיתה ונשארה אחת הקבוצות האמריקניות האהודות ביותר בעולם כולו וגם אצלנו.

13.5.84, בוסטון גארדן. הניקס מסיימים סדרת פליי־אוף משובחת מול הסלטיקס, בהפסד 121–104 במשחק השביעי. הסידרה כולה היתה קרב ב' נגד ב' – בירד נגד ברנרד – בין לארי בירד לברנרד קינג, כוכב הניקס. קינג הוליך את הניקס לעונה של 47 ניצחונות ולניצחון 3–2, מול דטרויט בסיבוב הראשון של הפליי־אוף, סיבוב שבו השיג ממוצע של 42.6 נק' בחמשת המשחקים. בניו־יורק מדברים על קבוצה שתחזיר את הכתר לעיר.

מסדר חולים על הספסל

אבל עוד קודם שהחלה עונת 1984/85 החלו הניקס לאבד את אבני היסוד שלהם בזו אחר זו. ביל קרטרייט, הסנטר שהשיג 17 נק' ו־8.4 ריבאונדים בממוצע למשחק בעונה הקודמת, נכנע לסדרה של שברי הליכה ברגלו הימנית ונזקק לסדרה של ניתוחים. קרטרייט החמיץ את כל העונה הבאה ובעונה שאחריה שיחק שני משחקים בלבד. אחריו נפל הפורוורד־סנטר מרוין וובסטר, וגם פט קאמינגס, הפורוורד שנרכש מדאלאס, החמיץ 20 משחקים. הניקס צללו מהמקום הראשון בליגה בריבאונדים בהגנה למקום ה־23, ולא חסמו עוד זריקות לסל. גם קינג החמיץ יותר מ־20 משחקים בשל סדרת פציעות, קודם שהניקס יצאו למשחק שגרתי בקנזס־סיטי, עם מאזן של 24 ניצחונות ו־47 הפסדים.

23.3.85, קנזס סיטי. רג'י תיוס מהקינגס (המשחקים היום בסקרמנטו) עולה לזריקה לסל. קינג מתרומם לחסום אותו, נופל על הפארקט ולא קם. שנתיים יחלפו עד שברני ישוב ללבוש את מדי הניקס. רצועות הברך הקרועות של השחקן מס' 1 של ניו־יורק, שזכה באותה עונה במלכות הסלים של ה־נ.ב.א., קרקעו אותו לשארית העונה ולשתי העונות שלאחריה. הניקס לא שבו עוד לנצח באותה עונה, ואבני הדומינו המשיכו ליפול בזו אחר זו.

12.5.85, כמה שנכנס להיסטוריה כ"לוטו פאטריק יואינג", זוכים הניקס בהגרלה בין שבע הקבוצות שלא עלו לפליי־אוף בעונת 1984/85 ומגייסים בדראפט את הסנטר שהוליך את אוניברסיטת ג'ורג'טאון לשלושה משחקי גמר של הקולג'ים, ואת הנבחרת האולימפית של ארה"ב למדלית זהב בלוס־אנג'לס. ניו־יורק יוצאת מדעתה. "אלוהים הוא אוהד הניקס", מתלהב דייב אנדרסון ב"ניו יורק טיימס". מכירות כרטיסי המנוי לעונה הבאה מוכפלות כמעט. יואינג, שטרם שיחק ולו דקה בנ.ב.א., מוזכר כבר בנשימה אחת עם ביל ראסל, וילט צ'מברליין וקארים עבדול ג'באר. "אתה לא מחכה כבר לשחק מול פט יואינג בעונה הבאה?" שאל כתב ניו יורקי נלהב את ד"ר ג'יי; "נדמה לי ששאלת את השאלה הפוך", עונה הדוקטור בחיוך.

כאן נכנסים לתמונה שני גורמים נוספים – ההנהלה והעיר. הניקס שייכים לחברת התקשורת והבידור הענקית "גאלף אנד ווסטרן" (שלה שייכים בין השאר אולפני "פאראמונט"). המפקח על הקבוצה מטעם החברה הוא נשיא המדיסון־סקוויר־גארדן, ברנש בשם ריצ'ארד אוונס, שנסיונו בכדורסל מתמצה בניהול אולם ה"רדיו סיטי" המפורסם בניו־יורק. "גאלף אנד ווסטרן" מתייחסת אל הניקס כמו אל "פאראמונט": היא מוכנה להשקיע כסף רב, אבל רוצה תשואה מיידית. וכדורסל הוא, איך נאמר, לא בדיוק קלנוע.

ניו־יורק – עיר לא סבלנית

בנוסף לכך, הניקס הם הקבוצה של ניו־יורק. בעיר קטנה יותר קבוצת הכדורסל היא מקור לגאווה, ומילה רעה של שחקניה או מאמנה היא יריקה בפני העיר כולה. לניו־יורק יש שבע קבוצות מקצועניות בענפי הספורט הבכירים (שמונה, אם נכלול את הנאטס שמעבר לנהר), שלכל אחת מהן היסטוריה מפוארת משלה. ניו־יורק, בעיני תושביה ובעיני אחרים, היא בירת העולם, העיר שבה כל אחד יכול להיות גאון לרבע שעה, אבל אם הוא רוצה להתמיד בכך, כדאי שיעשה משהו ומהר. "כאן אין מחר", הסביר העונת פיל אספוזיטו, מנהלה של קבוצת ההוקי ניו־יורק ריינג'רס, "כאן יש או אליפות או הדלת החוצה". הצירוף של בעלי הקבוצה ושל העיר, עשה את הניקס לקבוצה קצרת־נשימה המועדת לעשות טעויות בניהול, ואלה באו בזו אחר זו.

18.9.85: אחרי כמעט ארבעה חודשים של מו"מ, הניקס מחתימים סוף סוף את פטריק יואינג על חוזה. מנהל הקבוצה, שחקן העבר המהולל דייב דבושר, האשים מאוחר יותר את "גאלף אנד ווסטרן" בכך שלקח כל־כך הרבה זמן להנחית את "פטריק הקדוש" בניו־יורק. במבט לאחור קשה להבין מה דרש זמן כה רב, שכן חוזהו של יואינג הוא מהמרשימים בליגה, ואחד הטובים ביותר שהוענק ל'רוקי' בכל הזמנים. החוזה מבטיח ליואינג 17 מיליון דולר ל־6 שנים, ובתנאים מסויימים עשוי להגיע ל־30 מיליון דולר לעשר שנים. החוזה הפך את יואינג באחת למה שקוראים כאן "שחקן המועדון" – עמוד התווך שעליו נשען הבניין כולו. אפילו מייקל ג'ורדן או לארי בירד לא זכו לחוזה כזה מיד עם החתמתם בקבוצה. לעובדה הזו יהיו השלכות מרחיקות לכת בעונה האחרונה.

מיד לאחר מכן מצייר דבושר את חתימתו על חוזה נוסף – זה של ביל קרטרייט. "מר ביל" צץ לאחר עונה שבה לא שיחק כלל, הותתם על חוזה של מיליון דולר לעונה, לשש שנים, וכמעט מיד נפצע שוב באותה רגל. עכשיו היו לניקס שני שחקנים באותו תפקיד – סנטר – שכל אחד מהם עולה יותר מדי כסף, איש מהם אינו בריא ואי־אפשר למכור אחד משניהם, משום שאף קבוצה לא תזרוק מיליון הולר בשנה עבור קרטרייט, ועל מכירת יואינג אין על מה לדבר. (עפ"י ההסכם עם שחקני הנ.ב.א., כאשר שחקן עובר מקבוצה לקבוצה החוזה שלו עובר יחד אתו, ולכן קבוצה שהיתה מעוניינת בקרטרייט הצטרכה לשלם לו את מיליון הדולר שהבטיחו לו הניקס). ברנרד קינג המשיך לשבת בבית, להסתכל על הברך שלו ולקבל 874 אלף דולר בעונה. הוא לא דיבר עם אמצעי התקשורת עד דצמבר '84, מה שעורר את זעם העיתונאים עליו ועל הנהלת הניקס.

זורקים את דבושר

4.1.86: לאחר פתיחה צולעת (בכל המובנים), מפטרת הנהלת הקבוצה את דבושר. "לא ניתנה לי שום הזדמנות להפגין את כישורי במועדון שנוהל על ידי מנגנון עסקי מסורבל", אומר המנהל המאוכזב. "אף קבוצה שנוהלה על־ידי חברה־גדולה לא הצליחה מעולם". במקומו מתמנה לתפקיד המנהל אדם בשם סקוטי סטירלינג, לשעבר מנהל גולדן־סטייט ווריורס. סטירלינג היה האיש שב־81' העביר את הסנטר שלו רוברט פאריש לבוסטון, יחד עם המקום השלישי בדראפט, תמורת המקום הראשון וה־13 בדראפט. הווריורס בחרו את ג'ו בארי קרול ואת לארי בראון (שנעלם מאז): הסלטיקס בחרו את קווין מקהייל, שיחד עם פאריש מהווה היום 40 אחוזים מהחמישיה הטובה בעולם (עד למכה שספגו באחרונה מהלייקרס). בוסטון, אגב, היא דוגמה לקבוצה שטיפסה בשתי עונות מהמרתף לאליפות, אבל לבוסטון יש את רד אאורבך, האיש שהביא את בירד, פאריש, מקהייל, איינג' וג'ונסון: לניקס יש את דבושר וסטירלינג.

בינתיים מתברר שגם יואינג הוא סחורה פגומה. הוא סובל מפציעות בברכיו ומחמיץ 32 משחקים בעונתו הראשונה. במשחקים בהם הוא עולה למגרש הוא מפגין יכולת טובה (20 נק' ו־9 ריבאונדים למשחק) אבל חיש מהר יודעים הכל שיואינג אינו ג'באר או בירד, שחקנים שהעלו את קבוצותיהם לרמה אחרת ברגע שהגיעו אליהן. יואינג הוא סנטר טוב, סחורה יקרת המציאות אפילו ב־נ.ב.א, אבל מגדל הציפיות שנבנה עליו כבד מדי. קינג וקרטרייט מחמיצים את העונה כולה, קאמינגס מופיע ב־31 משחקים בלבד ויואינג ב־50, והמאמן יובי בראון סוחט איכשהו 23 ניצחונות מהמחלקה האורתופדית שלו.

"בשנה הבאה", אומרים האוהדים המאוכזבים בניו יורק. "ברנרד יחזור, נמכור את קרטרייט ונשיג גארדים בדראפט... בשנה הבאה".

לשנה הבאה, עונת 1986/87, מתכנן בראון משהו אחר. הוא רוצה "תאומי מגדל". הוא בוחר להציב את קרטרייט, שהחלים פחות או יותר, בתפקיד הסנטר ואת יואינג כפאוור פורוורד. הדיעות חלוקות עד היום באשר לרעיון עצמו. לעניות דעתי הפרטית, זה היה רעיון מצוין. יואינג הוא מהיר וחזק, והיה יכול להפוך לפורוורד ברמה של סמפסון או ברקלי. סמפסון עצמו עבר שינוי דומה כשהגיע אקים אולג'ואן לרוקטס, ובהצלחה רבה. אבל הוויכוח כולו היה עד מהרה לאקדמי בלבד – יואינג פשוט לא רצה לשחק כפורוורד. החבר פטריק רוצה להיות סנטר. בתחילת העונה הוא שיחק גרוע, מיעט לקלוט ולקטוף ריבאונדים והתלונן על כאבים בברכיו. בראון זעם, אבל הכתובת כבר היתה על הקיר. באמצע דצמבר הניקס כבר צברו 4 ניצחונות מול 13 הפסדים, ויובי בראון הלך הביתה, אחרי חמש שנים קשות.

סוף־סוף מונו המנכ"ל והמאמן

אין חולק על כך שיובי הוא מומחה כדורסל מהמעלה הראשונה. הוא המאמן ההגנתי הטוב בנ.ב.א, והניקס שיחקו היטב בהגנה גם בעונותיהם הגרועות ביותר. אבל בראון הוא איש קשה, וכאן הוא הלך "ראש בראש" עם השחקן שהניקס הניחו עליו את כל הקופה. לא הולכים נגד "שחקן המועדון" - זהו שיעור שמאמנים רבים, מבית"ר ירושלים ועד הניו־יורק ניקס, למדו אותו בדרך הקשה. בראון היה בחוץ, ועוזרו בוב היל בא במקומו. היל עשה כמיטב יכולתו, אבל למרות החלמתו הפתאומית של יואינג, עונה מצויינת של ג'ראלד וילקינס (אחיו הקטן של דומיניק) ורכישות מכל הבא ליד – בעיקר שחקנים מבוגרים, פצועים וממורמרים, כמו ג'ראלד הנדרסון וג'אוון אולדהם – הניקס שוב במרתף. בתום העונה פוטרו סטירלינג והיל והניקס חיפשו 90 יום (!) מחליפים לשניים וגם שחקנים שיעשו עוד משהו, חוץ מלעלות למגרש ולקבל משכורת.

במהלך 3 החודשים הללו דיברו ראשי הניקס עם כל מי שאפשר: דיק מוטה מדאלאס, דון נלסון ממילווקי וכמה מאמנים מהקולג'ים. כולם סירבו.

בשבוע שעבר, בתוך ימים אחרים, מונו אל ביאנקי כמנכ"ל וריק פיטינו, 33, כמאמן. פיטינו התיר בצער דראמטי את חוזהו במיכללת פרובידנס, אותה הצעיד תוך שנתיים ממאזן שלילי 11–20, אל ארבעת הגדולות. הוא הוחתם על חוזה רב־שנתי. בעבר היה עוזר מאמן בניקס, לצידו של יובי בראון.

ברני קינג נוטע תקוות חדשות, מלוות בסימן שאלה גדול, אף כי שיחק ב־6 המשחקים האחרונים של העונה האחרונה. הניקס צריכה מהר גם פוינט־גארד שינהל את משחקה ופאוור־פורוורד מתחת לסל. ■

בעמוד הימני: פאט יואינג – "משיח" על גגות ניו־יורק (התצלום, באדיבות "אדידס"). הדעות חלוקות אם הוא האיש המתאים למאבקי הכוח מול ענקי הליגה. פציעת ברני קינג (בתצלום בעמוד זה) היתה אולי המכה הקשה ביותר שספגה הקבוצה

טוטו-אוטו

שישו שכטמן

תחזית למחזור 47

1. דנדנונג סיטי – ווסט גייט. הקבוצה מהמקום השישי, מארחת את הקבוצה מהמקום השני, שמשחקה בחוץ הוא סיפור אחר ממשחקי הבית שלה (8 ניצחונות בית). לכן – משולש.

2. גילונג צפון – רוכטון. רוכטון במשחקי החוץ שלה, השיגה עד כה ניצחון, תיקו ושישה הפסדים. האם זה לא מספיק כדי שנסמן 1 סולו?

3. פרהאראן סיטי – מורולברק. המובילה לא תפסיד גם הפעם והמקסימום שפרהאראן מסוגלת, זה לגנוב נקודה: X, 2.

4. רינגווד יונייטד – אלתהאם. לרינגווד יתרון הביתיות וזה מה שנותן לנו את הכסים לניחוש והוא: 1, X.

5. וויברלי – אלטונה סיטי. משחק פתוח לחלוטין, שכן אנו נסמן את המתבקש מזה: 1, X, 2.

6. אזורי – סטירלינג. גם במשחק זה, שהשלישית בטבלה מארחת בו את המובילה, אנו מהמרים על משולש.

7. פרימנטאל – קינגסוויי. משחק שווה־כוחות, שאנו לא ניקח בו שום סיכון מיותר. לכן 1, X, 2.

8. גוסלנס – באלגה. במשחק זה רק ניחוש אחד, מתקבל אל הדעת והוא: 1 סולו.

9. אוסבורן־פארק – אתונה. האורחת טובה בהרבה ולא תפסיד פעמיים ברציפות ומול הקבוצה הסוגרת את הטבלה. 2 סולו.

10. אזורי – קרואטיה. משחק פתוח ושווה כוחות, שכן כל תוצאה לא תפתיע אותנו – ולכן 1, X, 2.

11. ליון גרינזי – הלאס. האורחים טובים בהרבה ולכן הניחוש המתבקש הוא רק 2 סולו.

12. פרה הילס – קמבלטאון. משחק בין שתי קבוצות שוות ביכולתן. ניתן לכן עדיפות לפרה־הילס בגלל הביתיות. לכן 1, X.

13. פולוניה – וודביל. במשחק זה אנו מהמרים על הכרעה ולכן הניחוש המתבקש 1, 2.

14. טורנס – קאמברלנד. משחק של תיקו, לכן נסמן רק X סולו.

דרום אוסטרלית
(לאחר 17 מחזורים)

1.	סאליסבורי	8–24	27
2.	הלאס	17–35	25
3.	קרואטיה	10–28	24
4.	וודביל	17–25	24
5.	קמבלטאון	16–23	20
6.	פולוניה	24–26	18
7.	פרה־הילס	20–29	17
8.	ליון	30–20	16
9.	אזורי	21–12	11
10.	קמברלנד	32–16	10
11.	טורנס	25–12	8
12.	סנטראל	37–7	4

מערב אוסטרלית
(לאחר 15 מחזורים)

1.	סטירלינג	19–36	37
2.	אתונה	20–43	31
3.	אזורי	18–33	31
4.	קינגסוויי	12–20	28
5.	ספירוודי	20–36	26
6.	פרימנטל	23–24	23
7.	בייזווטר	29–23	20
8.	גוסלנס	19–17	16
9.	אינגלווד	26–15	12
10.	קוקבורן	41–16	12
11.	באלגה	33–19	8
12.	אוסבורן	37–13	8

• משחק חסר

ויקטוריה (ליגה שניה)
(אחרי 17 משחקים)

1.	מורולברק	14–40	25
2.	ווסט־גייט	26–43	24
3.	סנדרינגהאם	15–23	23
4.	קליפטון־היל	17–31	21
5.	פרהרן־סיטי	23–36	20
6.	דנדונג סיטי	17–22	20
7.	גילונג־צפון	28–32	20
8.	וויברלי	22–26	19
9.	אלטונה־סיטי	25–27	15
10.	רינגווד	24–20	15
11.	אלתהאם	37–20	13
12.	רוכטון	22–16	12
13.	המלין	39–16	[illegible]
14.	מורנינגטון	56–12	[illegible]

• משחק חסר

הצעות השבוע

שיטות מלאות

משחק	סולידי	הפתעות	הגיוני	לעשירים
1	2 x	2 x	2 x	2 1
2	1	1	1	1
3	2 1	2 1	2 x	2 x 1
4	1	1	1	1
5	x	x 1	x 1	x 1
6	x	1	2 1	1
7	x	2 1	2	2
8	1	1	1	1
9	2	2	2	2
10	2	2	2	2 x
11	2	2	2 x	2 x 1
12	2 1	x 1	2 1	2 x 1
13	x	2 x	x 1	2
14	2 1	1	x 1	x 1
שלשות	—	—	—	3
כפולים	4	6	8	4
טורים	16	64	256	432

שיטה מצומצמת

משחק	שיטה	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	2 x 1	1	x	2	1	x	2	1	x	2
2	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
3	2 x	2 x	2 x	2 x	2 x	2 x	2 x	2 x	2 x	2 x
4	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1
5	2 x 1	1	x	2	x	2	1	2	1	x
6	2 x 1	1	x	2	2	1	x	x	2	1
7	2 x 1	1	1	1	x	x	x	2	2	2
8	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
9	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2
10	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1
11	2	2		2	2	2	2	2	2	2
12	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1
13	2 1	2 1	2 1	2 1	2 1	2 1	2 1	2 1	2 1	2 1
14	x	x	x	x	x	x	x	x	x	

שלשות 5
כפולים 4
טורים מלא 3888
טורים בשיטה המצומצמת 132

כל אחד יכול

"כדור הרעם של טכסאס", קראו בעלי המכונית המיוחדת הזו לרכבם

מנחם ארמון

> מירוצי־תאוצה – חלק בלתי נפרד מהעניין שבתחרויות של מכוניות ■ הדרך ארוכה הם עברו מהתמודדויות־שכונתיות (בסגנון "הארקות") – ועד למעמד של אירועים מושכי־קהל ורבי משתתפים ■ פופולאריים במיוחד בארה"ב

היש נהג שלא דימיין לעצמו, לפחות פעם בחיים, איך הוא מוחץ את דוושת הבנזין לריצפה וזכנו מזנק קדימה, בתנופה אדירה? מי מאיתנו – בהמתנה ברמזור, כשלידינו רכב דומה לשלנו, או איזה ג'י.טי. משהו ושנהגו מתעקש ללעוג לנו בקריאות תיגר של פימפום דוושות הבנזין וניונ־קריאה נוספים – לא התפתה לתת "ריס" ולהשאיר את השחצן הרעשן הזה, חנוק בענן שנפלט מגב מכוניתנו? והאם לא בא לנו, למראה "טווס" כזה המשייט ברכב מקושט במיטב האיבזור החיצוני, למרוט לו נוצה ולהכניעו ב"מכת זינוק" אימתנית?

במדינות שונות בעולם מאפשרים לתת פורקן לדחפים התחרותיים־זינוקיים הללו, מבלי להסתכן במשפט תנועה או תאונה – אלא במסגרת תחרות חוקית, מאורגנת היטב.

בארה"ב, אנגליה ואוסטרליה מירוצי תאוצה מקיימים על מסלולים תיקניים. מירוץ כזה איננו אלא תחרות "רייס" – מבחן־כושר תאוצה, על מסלול אספלט ישר, בנוי במיוחד לאירועים כאלה. מרוצי ה"דראג" (DRAG RACING) נולדו בארה"ב והתפתחותם טבעית למדי.

מירוצים מאולתרים

המכוניות האמריקניות משנות ה־50 וה־60 הצטיינו בכושר תאוצה, וכמעט שום דבר אחר מעבר לזה. פירסומי היצרנים ציינו את הישגיהן במסלולי תאוצה ומהירותן מ־0 ל־100 קמ"ש. כמעט בכל שכונה נערכו תחרויות מאולתרות, כמובן לא חוקיות, בין בעלי רכבים שונים שרצו לאמת או להפריך את טיעוני היצרנים. יזמים בעלי ממון, ראו את הפוטנציאל הטמון בתופעה – ובמהרה צצו מסלולים מיוחדים לתחרויות כאלו. היום הנושא מאורגן, מסודר וממוסד. יש חוקים ברורים ותקנים חמורים לתחרויות ושתי התאחדויות שולטות עליהן ומארגנות אותן.

החוקים הבסיסיים בתחרויות, פשוטים ותכליתיים. מעבר לתקנון שמגדיר סיווגים שונים של רכבים ודרישות־בטיחות לכל סוג וסוג, מתכונת התחרות אחידה לכל רכב ונהג – מהפשוטה ביותר ועד למכונית שמסוגלת להגיע למהירות של מעל 350 קמ"ש בסוף המסלול.

שני רכבים ניצבים זה ליד זה ברמזור – כמו בכביש, אך הרמזור שונה: אור אדום בראשו, מתחתיו 3 צהובים ולמטה ירוק. בהידלק האדום, הרכבים בקו הזינוק. הצהובים נדלקים בזה אחר זה, ומצב ההיכון עולה. לבסוף נדלק הירוק – אות הזינוק. עשן עולה מהצמיגים האחוריים, רעש־מנועים אדיר והמכוניות "נורות מכן השילוח". אורך המסלול 400 יארד (כ־365 מ'). בסופו עין אלקטרונית ומצלמה שקולטת מי סיים ראשון. מחשב מרווח מיידית את התוצאות: המנצח, המהירות הסופית והזמן שנדרש לעבור את המרחק. כך זה לגבי כל רכב – מ"חיפושית" ועד ל"פאני־קאר" הסופר־מקצועית והסופר־מהירה.

הכוכבים האמיתיים

הצלחת הספורט הזה נובעת מעממיותו. כל נהג יכול לתחר כאן, בכל רכב קיים: סבתא זאפטה עם טראנטע ונער שעשועים עם פרארי; חובבנים עם משפחתית משופרת ומקצוענים עם מיוחדות, הבנויות לתאוצה בלבד – כולם על אותו מסלול, באותם חוקים. כל אחד על־פי סיווג רכבו, נגד רכבים רומים. לעתים רואים שתי חיפושיות זו ליד זו – בתחרות הדומה יותר למירוץ צבים מאשר למירוץ מכוניות, אבל זה חלק מהעניין.

הכוכבים האמיתיים ומושכי הקהל הן ה"פאני קאר'ס" (FUNNY CARS) – מכוניות מיוחדות, בנויות אך ורק לתחרויות אלו, עם מנוע אימתני של 1000 כ"ס ואולי יותר, מורכב על שילדה פשוטה. הצמיגים האחוריים רחבים וחלקים לגמרי. הנהג יושב מעליהם או מאחוריהם. שני מוטות ארוכים מחברים לשילדה את שני הגלגלים הקידמיים, בעלי צמיגים דקים, הנראים כגלגלי אופניים יותר מאשר גלגלי רכב. על זה מונח גוף רקיק מפיברגלס. המנועים ניזונים מדלקים מיוחדים, מהולים באלכוהול או ניטרו. בהתנעה – האדמה רועדת והמנועים יורקים אש – חיזיון כמו מסרטי מדע בידיוני או קרב־דינוזאורים. מכונית כזו מסוגלת לעבור 400 מ' בפחות משש שניות ולהגיע למהירות של כמעט 400 קמ"ש. כמעט תאוצה של טיל באליסטי. העצירה – באמצעות מצנחים. אין בלם שמסוגל לעצור טיל כזה.

אטרקציה מקצוענית

תחרויות ה"דראג" מושכות משתתפים וקהל רב. זו אטרקציה ראוותנית – קרקס המירוצים. הצופים יושבים צמוד למסלול ויכולים כמעט לנגוע בגיבוריהם. ואלו רבים. גם תופעות מוזרות מהוות חלק מההצגה: טנדר חורש את המסלול על "רגליו האחוריות"; מירוצי משאיות, טרקטורים – כמעט מכל מין וזן של "חיה מוטורית" מוצאת דרכה לתחרויות אלו.

מעבר לטריקים, ל"מפלצות" ולעממיות התחרויות – הן מקצועיות ורציניות. בסיווגים העליונים מרוצי התאוצה הם פורום ספורטיווי מלוטש, לא פחות ממירוצים האחרים. המכוניות יקרות, תוצאה של פיתוחים רבים, הרבה שעות מחקר וניסויים. הנהגים ניחנים ביכולת שליטה מיוחדת במינה והתחרות ביניהם, צמודה ומרתקת כמו באינדי 500. היענות הקהל והתייחסות התקשורת מוכיחים את העוצמה ויכולת הריתוק של המירוצים. ■

"פאני קאר". מהירות כמו טיל באליסטי

משה לרר

בין שתי התמונות מפרידות 28 שנים

הם הפכו לידידים מתוך הזירה. השוודי אינגמאר יוהאנסון (54) נראה באחרונה מתאמן לקראת מירוץ רחובות בלוס־אנג'לס עם פלויד פטרסון (51).

אך אותה אידיליה ספורטיבית, כפי שאנו רואים בתמונת הריצה ברחוב (למעלה, משמאל), לא שררה בין השניים ב־26 ביוני 1959, קצת לפני למעלה מ־28 שנים. בקרב ביניהם, העיף השוודי יוהאנסון שבע פעמים לקרשים את פלויד פטרסון, עד אז אלוף העולם במשקל כבד, לפני שניצח בסיבוב השלישי בנוק־אאוט וזכה בכתר העולם (משמאל, בצילום הגדול מהקרב).

אך פטרסון, מתאגרף עשוי ללא חת, התעשת עד מהרה והפריך את המימרה הידועה "לעולם הם לא חוזרים". ב־20 ביוני 1960, בניו־יורק, חזר ונטל את התואר מידי יוהאנסון, בנוק־אאוט בסיבוב החמישי.

עכשיו דרוש היה קרב שלישי ומכריע. ואמנם, בקרב האחרון בין השניים, שהתקיים ב־13 במארס 1961, הפעם במיאמי, הצליח פלויד פטרסון לשמור על תארו, בנוק־אאוט בסיבוב השישי. שלושה קרבות – שני נצחונות לפטרסון; אחד ליוהאנסון.

28 השנים האחרונות בחיי השניים, היו חיים טובים. "שמנים", כפי ששניהם זוכרים אותם. אז, בשנות החמישים המאוחרות ובתחילת שנות השישים, היה הרבה "אקשן" בזירה וסביבה. בדבר אחד שניהם מודים כיום: "לא היה לנו שום סיכוי נגד קאסיוס קליי/מוחמד עלי"...

ובהשוואה להיום? – "הזירה של היום מתה. אין בה חיים. אולי מייק טייסון יצליח לעורר אותה מתרדמתה. לא נראה לנו שמישהו אחר יכול לעשות זאת טוב יותר ממנו", אומרים השניים.

עכשיו פלויד ואינגמאר חברים טובים, רצים להנאתם, כפי שאתם יכולים לראות מתוך "צילומי הרחוב" בלוס־אנג'לס.

האיש שלא זכר מי היה יריבו...

פרנק ברונו, מועמד מס.7 בסולם הכבדים של מועצת האיגרוף העולמית, נזקק ל־59 שניות בלבד בקרב עם צ'אק גארדנר בקאן, צרפת. לא היה בנצחון לא רגיל, אלמלא התערבו ראשי הספורט בבריטניה, ביניהם שר הספורט, וטענו "כי למתאגרף מסוגו של צ'אק אין מה לעשות בזירה"...

ועכשיו יש חקירה. ומשהו בחקירה לא מריח טוב. כי אם צ'אק, שבאחרונה התמודד מול שלושה מדורגים בכירים, אך איננו זוכר מי היה היריב האחרון שלו בזירה – סימן שמשהו לא בסדר אצלו. אמרגניו של ברונו מנקים ידם מן הפרשה ואומרים כי "צ'אק היה המתאגרף היחידי הפנוי להתמודד עם ברונו".

אבל זו בהחלט לא סיבה לקחת בן־אדם וכמעט לרצוח אותו ב־59 שניות.

מפי עוללים

לפני כמה שבועות כתבתי על מתאגרף דרום־אפריקני, גרי קוצי שמו, שלפני אחד הקרבות האחרונים של מוחמד עלי בזירה, הציג עצמו לפני עדת העתונאים שהיתה במקום ואמר, בין השאר, שהוא יכול להכות את עלי עד חורמה, אך הוא לא יעשה זאת, מכיוון שמוחמד מזכיר לו את אביו הזקן "ואני לא רוצה להכות את אבא שלי".

ההתבטאות שלי כלפי גרי קוצי העלתה את חמתו של רועי שי ממושב מנוף. מכיוון שרועי אינו יודע, נכון להיום, לכתוב מכתבים למערכת – ביקש מאחותו לכתוב בשמו. והיא כתבה איך אני מעז לצחוק על מתאגרף גדול כמו גרי קוצי, שהיה ברמה של לארי הולמס והפסיד לו רק בנקודות.

אז קודם כל תודה לרועי ולאחותו על ההערה, ושנית – אתכם הסליחה, אם נפגעתם.

ועל זה כבר נאמר: מפי עוללים ויונקים יסדת עוז.

קטע ממכתבו של רועי.

הבעיה הגדולה ביותר כיום של נבחרת צרפת בכדורגל: צילו של "הגדול מכולם" מישל פלאטיני, שפרש מהמשחק אחרי שאיבד את החשק ■ מי יירש אותו במרכז השדה? ■ שימו לב לשמות הבאים בחשבון: פררי, ביז'וטה, ברוו, טורה

הטל צל ענק

שאול להט

ז'וזה טורה: משחק כדורגל זה אצלו "דו־קרב של פוקר"

"את אשר יגורתי בא לי". זו ההרגשה שחש כיום כל חובב כדורגל צרפתי, מאז החלטתו של מישל פלאטיני לפרוש מהשדה הירוק ב־17 במאי.

תחילה, זו היתה שמועה בלבד – אך היא לא איבדה מעוצמתה בעוברה מעל לשרשרת הרי האלפים, אלא להיפך. ביום שפלאטיני זימן מסיבת עתונאים, בטורינו, ידעה העתונות הצרפתית שמדובר בהודעה חשובה ביותר. ואכן, הכוכב הגדול הכריז שם חד וחלק: "אני מסיים היום את הקריירה המקצוענית שלי בכדורגל". מאותו יום עצוב, פלאטיני מכונה הקפטן לשעבר. קשה לעכל זאת, אבל זו המציאות.

מאז המונדיאל במכסיקו עברה נבחרת צרפת שינויים רבים. מקסים בוסיס ודומיניק רושטו היו "העריקים" הראשונים, אלן ז'ירס חיקה אותם מאוחר יותר. עתה עשה זאת הדגול, המהולל והמפורסם מכולם. הוא החליט לתלות את נעליו: "איבדתי את החשק לשחק ואין לי יותר מוטיבאציה", הצהיר פלאטיני.

כאבים רבים

מעריציו הרבים, חובבי הכדורגל מלא־ההשראה, יפסידו מהחלטה זו והנאתם תהיה מועטה. אבל הבעיה הגדולה ביותר היא: איך תתארגן נבחרת צרפת לאחר הפרישה של הסופר־שחקן?

אין עוררין על כך, שההתחדשות תהיה קשה ביותר ומלווה בכאבים רבים. ההפסד האחרון לנורווגיה הצנועה (0–2), רמז על כך. הכדורגל הצרפתי שהתעלה לגבהים בעשור האחרון, לא מסוגל לעכל כה מהר את הזעזוע המדהים. הירושה של פלאטיני וגם של ז'ירס, לא תתבצע מהיום למחר. החלפתם של "ענקים" אלו, תלווה בוודאי בהתזות כוץ, בהשמצות ובליכלוכים. חובבי הכדורגל בצרפת, מודעים לעובדה שנבחרתם לא תנגן כנור ראשון ביכשת וייתכן שחוסר הציפיות, יעזרו בסופו של דבר בהצלחת חילופי הגברי.

על הנרי מישל, מנהל הנבחרת, לפתור בעיות אין־ספור. החשובה מכולן קשורה בהיבט ספורטיבי: לצערו, קיימת הבעייה האנושית, עקב עזיבתם של מושכי החוטים, שידעו להשרות אווירה שקטה ולהדוף את ההתקפות ההרסניות מבחוץ. התפקיד הקשה הזה יוטל בוודאי על הוותיקים יותר – פאטריק באטיסטון, ז'אן טיגאנה ופרנאנדז – שער

פלאטיני וגביע הפרידה שלו מהכדורגל

היום שיחקו אך לא נטלו אחריות ובעיקר מנהיגות. התנהגותם ומוצא פיהם, חשובים ביותר להצלחת התהליך הארוך הזה של גיבוש מחודש.

מעבר לכך, מי יישא על גבו את הסיפרה 10 - מספרו החולצה של פלאטיני, שנעשתה לפתע כבדת־משקל מאד? – זו הבעיה הקשה ביותר, מבלי להתחשב בעובדה שאין עדיין מחליף ראוי לכתר לאלן ז'ירס. בעבר הלא רחוק, מרכז השדה היה נחלתם הבלעדית של האסים פלאטיני וז'ירס.

הישועה – מהמערב

קיימות עתה כמה קומבינציות, אך נסתפק בשמות שהוזכרו בידי הנרי מישל – וננתח אותם.

עלפי כושרם העכשווי, שני שחקני מונאקו ברו וביג'וטה, לא יצודו את עינו של המאמן. ברו המוכשר אף איבד את מקומו בקבוצה, לאחר פציעה קשה מאד, שהרחיקה אותו מהמגרשים לתקופה ארוכה. הישועה תבוא כנראה מהמערב, מבורדו - שזכתה השנה בדאבל. פיליפ וורקרוז נחשב עד להעברתו לבורדו, לבונה־משחק מבריק ורבים ניבאו לו עתיד מזהיר. יודעי דבר היו בטוחים שהנוער הצעיר והתמיר הזה, ירכז את משחקה של הקבוצה מעין היין. ההתחלה לא היתה רעה כלל וכלל, אבל כוכבו דעך אט־אט. הוא לא הצליח לעמוד בלחץ והמתח של התחרות על מקום בהרכב, משופע בכוכבים. מדברים יותר ויותר על השאלתו לקבוצה פתות יומרנית מבורדו, כדי להחזיר לו את הבטחון ולהוסיף שפשוף.

פררי וטורה נראים כרגע היורשים הטבעיים לחולצות 8 ו־10. לפררי נסיון לא מבוטל. זו ההזדמנות הטובה ביותר עבורו, לקחת את העניינים לידיים – ולרגליים. הוא חייב להוכיח את המוניטין הרב שיש לו ולהראות לכולם שמקומו בין הגדולים מוצדק ולא רק פרי נסיבות כמו פציעות והרחקות של אחרים.

יש גם תמימות דעים שלז'וזה טורה, כל הכישורים להיות האיש הנכון במקום הנכון. לאחר שהשתקם מפציעה קשה וארוכה, הוא תרם רבות מיכולתו להצלחה האדירה של בורדו. ז'וזה טורה גותר אחד השחקנים הנדירים, המנסה לבצע דבריס קשים ובלתי צפויים במגרש הכדורגל. תכונותיו האתלטיות יעזרו לו רבות, הן בהגנה והן מול שער היריב. מאמנו, אמה זקה הועיד לו את תפקיד הקשר הבונה והוא לא התאכזב.

הנרי מישל חייב לנסות את הקומבינציה טורה־פררי, בנוסף לטיגאנה ופרננדז הקבועים. נבחרת צרפת חייבת להתרגל לשחק ללא פלאטיני וז'ירס ולצורך כך, דרוש מרכז־שדה שיצליח מהר ככל האפשר להרחיק את צילו של ה"ענק" פלאטיני – שימשיך לשוטט במשחקי הנבחרת. ■